

๑

Do you ever feel like a plastic bag. Drifting through the wind, wanting to start again?

Do you ever feel, feel so paper thin. Like a house of cards, one blow from caving in?

เธอเคยรู้สึกเหมือนกับถุงพลาสติกไหม ล่องลอยไปในอากาศ
ต้องการที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

เธอเคยรู้สึกละอายไหมว่า รู้สึกว่าเป็นกระดาษแผ่นบางๆ เหมือนบ้านที่สร้าง
จากไฟกระดาษ เป่าครั้งเดียวก็พังครืนลงมา

Do you know that there's still a chance for you 'cause there's a spark in you?

You just gotta ignite the light and let it shine. Just own the night like the 4th of July.

เธอรู้ไหมว่ายังมีโอกาสสำหรับเธออยู่นะ ก็ประกายไฟที่อยู่ในตัวเธอ

ไหงละ

เธอแค่ต้องจุดไฟและปล่อยให้มันส่องแสงสว่าง แค่ว่าทุกอย่างใจให้เหมือนกับวันที่ ๔ กรกฎาคม

'Cause, baby, you're a firework. Come on, show 'em what you're worth.

Make 'em go, "Aah, aah, aah", as you shoot across the sky-y-y.

เพราะที่รัก เธอคือดอกไม้ไฟไหงละ มาสิ แสดงสิ่งที่มีคุณค่าในตัวเธอออกมา

ทำให้พวกเขาร้อง โอ้ว โอ้ว โอ้ว ในขณะที่เธอยิงมันขึ้นท้องฟ้า^๑

เมื่อสิ้นเสียงอันทรงพลัง ไฟในท้องก็ดับลง เหลือเพียงไฟดวงเดียวเท่านั้นที่ยังสาดส่องไปบนเวที

ร่างระเหิดระหงในชุดเลื่อมหลากสีที่ยืนโดดเด่นอยู่เพียงลำพัง เหมือนดอกไม้ไฟที่ถูกจุดขึ้นในคืนเดือนมืด อัลังการ งดงาม จนกลบสิ้นแม้กระทั่งแสงดาว

ฉามาโปรยยิ้มหวานให้เหล่านักท่องเที่ยวยามราตรีที่มาหาความสำราญที่นั่นทุกคน แต่ไม่เคยเลยที่จะมองไครนาน เธอทำทุกอย่างตามหน้าที่ จากนั้นก็ผลุบหายไปหลังเวที ไม่ออกมาเจรจาพาทีกับผู้ใด ซึ่งนั่นยิ่งตอกย้ำสโลแกน ดูดีสูงส่ง และราคาแพง ที่เธอวางเอาไว้ตั้งแต่แรก

เหล่าแมลงเม่าหนุ่มได้แต่มองตามด้วยความเสียดาย แต่ก็ไม่มีใครกล้าต่อแยะ เพราะข่าววงในบอกว่านักร้องสาวคนนี้มีผู้ทรงอิทธิพลครอบครองอยู่ หากไม่ยอมยกเดือตร้อนหรืออยากตายดีก็ควรขึ้นชมอยู่ห่างๆ

^๑ เพลง "Firework" ศิลปิน : Katy Perry

เพราะเคยมีคนอยากลองของจึงสะบักสะบอมปางตาย

แต่ไม่มีใครรู้หรือกว่าทุกอย่างที่เห็นเป็นเพียงภาพลวงตา เมื่อไฟดวงสุดท้ายของพาราไดส์ดับลงและนักท่องเที่ยวนคนสุดท้ายจากไป ภาพมายาที่ถูกสร้างขึ้นก็มลายหายไปเช่นกัน

ฉามาได้อาศัยอยู่ด้านหลังของสถานบันเทิงแห่งนี้เพราะมีความสัมพันธ์พิเศษกับแม่มาลี เจ้าของพาราไดส์ แม่จะเป็นเพียงห้องเล็กๆ พื้นที่ราวสี่สิบตารางเมตร ซึ่งพอเอาข้าวของจัดวางลงไปก็เหลือที่ว่างเพียงพื้นที่ทางเดินกับเตียง ทว่าก็ยังดีกว่าไม่มีที่ซุกหัวนอน

จะว่าไปชีวิตของเธอก็ตรามายิ่งกว่านิยาย

อดีตเธอคือนางหงส์ที่อยู่ในกรงทองอันแสนสุข แต่แล้ววันหนึ่งก็มีลมพายุกระโชกแรง เขย่ากรงเสียจนสั่นคลอน เธอตกลงมาจากคอนโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทุกอย่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อรู้ตัวอีกทีเธอก็ต้องมาเป็นนักร้องอยู่ที่นั่น ใช้เสียงและเรือนร่างแลกข้าวแลกน้ำ เพราะมันเป็นความสามารถเดียวที่เธอมี

พายุที่วุ่นนักไม่ใช่อะไร เมียใหม่ของเธอรวมหัวกับผู้ชายหักหลังจนทำให้ธุรกิจของครอบครัวเธอล่มละลาย ทันทีที่พอรู้เรื่อง อาการป่วยโรคหัวใจก็กำเริบ และก่อนที่เธอจะช่วยเหลือได้ทัน พ่อก็จากไปพร้อมกับทิ้งหนี้สินก้อนโตจนเธอต้องขายทุกอย่างเพื่อชดเชย

หลังงานศพพ่อเธอก็กลายเป็นหมาหัวเน่าในหมู่ญาติพี่น้อง ไม่มีใครเอาใจใส่ มองดูเธอเดือดร้อนไร้ที่พึ่งพิง อีกทั้งยังถูกกระหน่ำซ้ำเติมจากครอบครัวที่เคยริษยา จนสุดท้ายเธอต้องชมซานมาฆิณีเพื่อสนิทของแม่ จรลีมาอยู่ในสถานเฝ้าระวังแห่งนี้ เป็นนักร้องในผับกึ่งคาเฟ่ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นอะไรที่เกินคาดฝัน เพราะเธอไม่เคยคิดว่าตัวเองจะตกต่ำถึงขนาดนี้

สำหรับการร้องเพลงของเธอ แม้จะเป็นงานที่ง่ายแต่ก็มีอุปสรรค เธอไม่อยากออกไปโชว์ตัวข้างนอกบ่อยนัก เพราะมีผู้ชายบ้าตุนหาหลายคน

คอยจ้องจะรังแก ลวนลามด้วยสายตาและท่าทาง และที่หนักไปกว่านั้นคือพยายามจะลากเธอไปนอนด้วยอย่างไม่ให้เกียรติ ดังนั้นทางเดียวที่เธอจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยที่ไม่ถูกคุกคาม คือต้องหาใครสักคนเป็นแบ็กอัป ใครสักคนที่มีอิทธิพลมากพอจะข่มขวัญพวกผู้ชายเหล่านี้ไม่ให้มาต่อแยะเธอ

เซน ฮาเวล นายแพทย์หนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกันคือคนที่เหมาะสมที่สุด เขาคือมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยจากมรดกของครอบครัว พ่อของเขาเป็นนักชีวเคมีที่ผลิตอาวุธเคมีขายให้แก่กองทัพประเทศต่างๆ แต่หลังจากที่พ่อของเขาจบชีวิตลง เซนก็หันหลังให้ธุรกิจเดิม ปิดโรงงานผลิตอาวุธ และหันมาศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีรักษาโรคมะเร็งที่ให้ผลตอบแทนไม่แพ้ธุรกิจเดิม แต่ถึงอย่างนั้นก็มีข่าวลือออกมาว่าธุรกิจทางการแพทย์นั้นเป็นเพียงฉากหน้า ฮาเวลอินดัสทรียังคงผลิตอาวุธเคมีขายให้รัฐบาลของประเทศโลกที่สาม ดังนั้นเขาจึงยังมีอิทธิพลมากในโลกมืด

เขาคือชายในฝันของผู้หญิงทั้งโลก เขาหล่อ เขารวย เขาเก่ง เพอร์เฟกต์ประหนึ่งเทพเจ้าจุติลงมาแน่นอนว่าในช่วงแรกๆ ไม่มีใครเชื่อเรื่องนี้ตอนที่เธออ้าง แต่คนอย่างเธอก็มีวิธีทำให้คนเหล่านั้นเคลือบแคลงสงสัย และทำให้ผู้ชายที่ใจไม่ถึงถอยห่างเธอไปมากโข

หญิงสาวหันไปมองผนัง ตรงนั้นมีรูปของเขาซึ่งเธอตัดจากนิตยสารมาแปะเอาไว้ ความหล่อเหลาในทุกองศาของเขาทำให้ใจเธอขึ้นบาน และบางครั้งในความฟุ้งซ่านเธอก็อดคิดไม่ได้ว่า หากสักวันหนึ่งเธอสร้างครอบครัวกับเขา มีลูกที่ฉลาดและหล่อถอดแบบพ่อมา เธอจะมีความสุขมากเพียงใด

“ซาร์อ่อนๆ ก่อนนอนมาแล้วค่ะคุณพี่”

เสียงของฤทธิ์หรือริชชี ช่างแต่งหน้าสาวประเภทสองวัยยี่สิบเอ็ดปี ผู้เป็นลี้ลับลี้ดิ่งเธอออกจากมนตร์สะกดของเซน ฌามาอึมขึ้น แม้แต่ภาพเขายังทำให้เธอใจสั่น ถ้าวันหนึ่งพบกันเธอคงอ่อนระทวยเป็นขี้ผึ้งเป็นแน่ ทว่า

ในความเป็นจริงคงไม่มีวันนั้น สุนัขได้แต่เฝ้ามองเครื่องบินฉันใด ฌามา คงได้แต่เฝ้ามองเซนอยู่ห่างๆ ฉันนั้น

ริชชีเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับประคองถ้วยชาที่มีควันลอยกรุ่นส่งกลิ่นหอมมาแต่ไกล ซึ่งฝ่ายนั้นนำมาเอาใจเธอทุกคืนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“ซาเหลือก็ชองแล้ว”

“จวนจะหมดแล้วค่ะ”

ฌามาเกลียดคำตอบแบบนี้เหลือเกิน ‘ใกล้หมดแล้วค่ะ’ ‘เหลือไม่มากแล้วค่ะ’ เพราะนั่นหมายความว่าเธอกำลังจะห่างจากชีวิตเดิมๆ ไปทุกที

หงส์ปิกหักหลักตาลง แล้วกลืนใจเอ่ย

“ฉันไม่ต้องซื้อเพิ่มนะ”

“แต่พี่ฌามาต้องดื่มชาทุกวัน” ริชชีท้วง

ฌามาสำหวั่น จริงอยู่ที่เธอต้องดื่มชากลิ่นคาโมไมล์หรือชาบ้านๆ ก็คือชาเก็กฮวยทุกวันก่อนนอน แต่เธอก็รู้ว่าสถานการณ์การเงินของเธอในตอนนั้นไม่เอื้ออำนวยให้ทำอย่างนั้นอีกแล้ว

“มันแพง ชองหนึ่งตั้งหลายร้อย กินทุกวันคงไม่ต้องกินข้าวกันละ แต่จะให้พวกข้างนอกรู้ไม่ได้เป็นอันขาดว่าเราตกต่ำ เงินหมด ไปชื้อน้ำเก็กฮวยในเซเว่นมา แล้วเอาชองชาที่ชงแล้วมาชงซ้ำ ตบตาพวกมัน”

พวกข้างนอกที่ฌามาพูดถึงคือเหล่านักร้อง นักแสดง และนักดนตรีของพาราไดส์ คนเหล่านั้นหันหลังให้เธอได้อภิสิทธิ์เหนือใคร เพราะก่อนหน้านี้แม่ของเธอเคยช่วยเหลือพวกมาลี เจ้าของที่นั่นเอาไว้ พอเธอตกต่ำพวกมาลีจึงพามาอาศัยอยู่ด้วยและให้เธอเลือกทำงานได้ตามใจ เงินที่หามาได้ทั้งหมดไม่ต้องแบ่งกับใคร จึงถูกนิทาหลังว่าเธอเอาเปรียบคนอื่น อีกทั้งการใช้ชีวิตที่เลิศจริ ใช้เครื่องสำอางและเสื้อผ้าราคาแพง ไม่ไปคลุกคลีตีโมงกับใครในพาราไดส์ยิ่งทำให้เธอดูแปลกแยก

แต่เธอชอบที่จะเป็นอย่างนี้ เท่าที่คบหาที่ไม่มีใครจริงใจ หน้าที่ยังถือว่าเธอกลับหลังว่าเป็นนางหงส์ปิกหัก ยิ่งตอกย้ำแผลในใจ คนเดียวที่ไว้ใจ

ได้ก็คือริชชี ลัวลื้อคนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่เกิด

“เอาเงินของริชชีซื้อก็ได้ ริชชีไม่ได้ใช้อะไรอยู่แล้ว”

ความเอื้อเฟื้อของลัวลื้อประจำตัวทำให้ฉามาซึ่งใจจนน้ำตาคลอ เธออยากขอบคุณสวรรค์ อย่างน้อยในความโชคร้ายที่เธอถูกโกงทุกอย่างไป ก็ยังมีริชชีที่ภักดีต่อเธอ

“ไม่เอาหรอก ริชชีก็ต้องเก็บไว้ใช้ อนาคตเป็นยังไงเราไม่รู้หรอก แต่ว่าข้างนอกมีอะไรกัน ทำไมคนเต็มไปหมดเลย” ฉามาเอ่ยถาม เธอเห็นแวบๆ ตอนที่ริชชีเปิดประตูเข้ามาว่าบริเวณทางเข้าด้านหลังเวทีนั้นมีคนออยู่เต็ม ทั้งที่ปกติคนส่วนใหญ่จะกลับไปหมดแล้วเมื่อพาราไดส์ปิดไฟ

“ไม่ทราบค่ะ แต่ไม่น่าจะเกี่ยวกับเรา”

เมื่อริชชีกล่าวเช่นนั้น ฉามาก็คิดว่าเธอไม่ควรจะใส่ใจ บ่อยไปที่พาราไดส์มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง ไม่ว่าจะเป็นบรรดาแขกที่มาเที่ยวแล้วมาจนได้ที่ หรือแม้แต่ตัวนักแสดงเองที่บางครั้งก็ตบตีกันเมื่อมีเรื่องขัดใจเล็กๆ น้อยๆ จะว่ามันเป็นสถานที่สำหรับการระบายอารมณ์ของคนก็ไม่ผิดนัก

ฉามายกขาขึ้นมาจิบ แล้วเอนหลังฟังเก๊าอี้ หลับตาลงอย่างผ่อนคลาย คิดเรื่องโน่นนี่นั่นไปเรื่อยเรื่อย แต่ทุกเรื่องก็เกี่ยวกับอนาคตของตัวเอง ไม่รู้ว่าเธอจะต้องอยู่อย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหนกัน

“เหนื่อยเธอคะพี่ฉามา” ริชชีถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“อืม เหนื่อย ไม่รู้จะเอาไงกับชีวิตดี”

ไม่บ่อยครั้งนักที่ฉามาจะแสดงอาการท้อแท้ออกมาให้ใครเห็น แต่สำหรับริชชีที่เป็นได้ทั้งเพื่อน ทั้งพี่ และน้อง เธอจึงไม่ปิดบังความรู้สึก

“ฉันเดียวริชชีหนาวหน้าให้นะ พี่จะได้ผ่อนคลายขึ้น นี่คิดมากหน้าเกินไปอีกห้าปีเลย”

“ก็ดีเหมือนกัน เพื่อจะคิดอะไรออกบ้าง เพราะตอนนี้ฉันไม่อยากเป็นนักร้องอยู่แล้ว ผู้ชายพวกนั้นมองฉันยังกะจะแก้ผ้าฉันอย่างนั้นแหละ”

พูดไปก็อดสังเวชตัวเองไม่ได้ เมื่อก่อนเธอเป็นเซเลบชื่อดังในสังคม

ไฮโซ แม้จะเป็นสังคมหน้าากแต่ทุกคนก็สุภาพ พอตกเข้ามาเป็นนักร้องก็พบเจอคนหลากหลาย และส่วนใหญ่จะดูแคลนนักร้องคาเฟ่อย่างเธอ คิดว่าเป็นผู้หญิงง่าย จะลากขึ้นเตียงเมื่อไรก็ได้เพียงแค่อำนาจเงินพาดหัว

“วันนี้คุณวิวัฒน์แกฝากดอกไม้มาให้คุณพี่ แต่ริชชีไม่ได้เอาเข้ามา กลัวพี่ฉามาจะไม่พอใจ พุดแล้วก็น่าสงสารนะคะ แกมองตาละห้อยมาหลายเดือนแล้ว”

ในน้ำเสียงของริชชีมีความเห็นใจชายหนุ่มอยู่หลายส่วน วิวัฒน์คือหนุ่มหน้าต่าลูกชายเจ้าของโรงงานผ้าบาติกที่เข้าชั้นหนุ่มเนื้อหอมของภูกิต เขาตามตื้อเธอมาได้สักพักใหญ่ๆ แล้ว แต่เธอก็ไม่เคยสนใจ ไม่เคยขายตาแล เพราะเขาไม่ใช่สเปก อีกทั้งรู้ว่าบุหงาแม่ของชายหนุ่มนั้นขึ้นชื่อเรื่องดูถูกดูแคลนคน หากเธอเข้าไปเกี่ยวพันกับลูกชายหัวแก้วหัวแหวน เห็นทีคงไม่ได้อยู่อย่างสงบ

“ดีแล้วที่ไม่เอาเข้ามา” ฉามาตัดบทสั้นๆ ไม่อยากพุดถึงชายหนุ่มอีก

“พี่ฉามากำลังรอใครอยู่”

“เปล่านี่ ไม่ได้รอ” เธอตอบไม่ตรงกับใจ เพราะบางครั้งเธอก็แอบหวังว่าเซนจะมาปรากฏตัวที่นี้ พร้อมกับรับเธอกลับไปยังจุดเดิม ซึ่งแน่นอนว่ามันเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ คนอย่างเขาหรือจะสนใจหงส์ปีกหักอย่างเธอ

“แล้วถ้าวันหนึ่งคุณเซนเกิดได้ยินข่าวแล้วมาหาพี่ฉามาละคะ พี่ฉามาจะทำยังไง”

ฉามาเกือบยิ้มออกมา เมื่อสิ่งที่ริชชีกล่าวแทบจะตรงกับความคิดเธอเมื่อครู่ แม้มันจะมีความเป็นไปได้เท่ากับศูนย์เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าเขามาจริงๆ ละ...เธอจะอย่างไรดี

“ก็คงขอเป็นผู้หญิงของเขามั้ง แล้วก็ขอคงเขาไปอวดสองแม่ลูกมหาปราชญ์นั่น อยากเห็นหน้าออกๆ ของพวกมันชาวสนธิชนดิไร้สีเลือดดินพราดๆ เป็นไส้เดือนถูกน้ำร้อนลวก” ฉามาตอบอย่างอารมณ์ดี และรู้ลึก

ดียิ่งขึ้นเมื่อจินตนาการภาพของแม่เลี้ยงและน้องสาวต่างสายเลือดยามได้
เห็นเธอเคียงคู่กับเซน

“พี่ไม่กลัวเขาหรอกคะ”

รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงมีเหมือนเดิม และเธอก็ตอบคำถามด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น

“ไม่กลัว เพราะเขาไม่มีทางมาที่นี้อย่างแน่นอน” เธอกล่าวเสียงน้อย
ดับผ่นอันพุ่งชันของตัวเอง “อย่าพูดถึงเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย”

ฉามาหลับตาลง ใจเธอจมดิ่งไปกับความวิตกของตัวเอง ปัญหาใหญ่
ของเธอตอนนี้คือเงินเริ่มร่อยหรอ หลังจากที่ใช้จ่ายไปกับสิ่งของภายนอก
เพื่อให้ดูสมฐานะว่าเป็นผู้หญิงของเซน ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าแบรนด์เนมหรือ
เครื่องสำอาง แม้เธอจะทยอยแอบขายไปบางส่วน แต่ของมือสองมักจะมี
มูลค่าลดลงไปเกือบเท่าตัวแม่จะไม่เคยใช้เลยก็ตาม จริงๆ เธอก็เหนื่อยล้า
กับการโกหกหลอกลวงคนอื่น แต่ทำไม่ได้ เมื่อโกหกครั้งหนึ่งแล้วเธอก็ต้อง
โกหกต่อไปเรื่อยๆ ไม่อย่างนั้นเธอก็จะไม่มีที่ยืนในโลกบูดๆ ใบนี้

แล้วความคิดของเธอก็จะงัดเมื่อได้ยินเสียงประตูเปิดออกพร้อมกับ
เสียงฝีเท้าที่แทบจะเงียบกริบ ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าใครเป็นผู้บุกรุกห้อง
เธอในยามวิกาลอย่างนี้ ริชชีหยุดตรวจหน้าให้ฉามาพร้อมกับพลิกทางให้แก่
คนที่มาใหม่

“ฉามา”

“ซา” เธอขานรับอย่างเกียจคร้าน เพราะเมื่อไรที่พวงมาลี หรือที่ใครๆ
เรียกว่าแม่มาลีเข้ามาในห้องของเธอนั้นจะต้องมีเรื่องสั่งสอนเธอทุกครั้งไป
คราวนี้เห็นทีจะเป็นเรื่องแม่จะจำ นักร้องดาวรุ่งคนใหม่ที่ถูกเธอตำเมื่อตอน
หัวค่ำ หลังจากที่ได้จับได้ว่าฝ่ายนั้นแอบขโมยรองเท้าเธอไปใช้

แต่วันนี้แปลก เมื่อซานไปแล้วพวงมาลีกลับเงียบ ไม่เอะอะวอยวาย
เหมือนทุกครั้ง เธอจึงต้องลืมหันมอง

สิ่งที่เห็นคือสีหน้ากังวลใจของอีกฝ่ายและท่าทางอันเงิบสงบเหมือน

ทะเลก่อนเกิดพายุ ซึ่งทำให้เธอใจไม่ดี พวงมาลีไม่เคยแสดงท่าทางอย่างนี้กับเธอมาก่อน ไม่ว่าเธอจะก่อเรื่องหนักหนาสาหัสแค่ไหนก็ตาม

“มีอะไรเธอคะ” ในที่สุดฉามาจึงเป็นฝ่ายอดรนทนไม่ไหวถามขึ้นมา ก่อน เพราะพวงมาลีเอาแต่เงียบ

“มีผู้ชายคนหนึ่งอยากพบหนู”

‘โอ้ นี่กว่าเรื่องอะไร’ ฉามาระบายลมหายใจออกมาเบาๆ คล้ายหน่วยรู้สึกเหนื่อยใจที่ผู้ปกครองของเธอคนนี้ไม่สามารถจัดการเรื่องนี้ได้ ทั้งที่มันก็ไม่ใช้ครั้งแรก

“ก็บอกไปสิคะว่าฉามาเป็นเด็กของคุณเซน คุณเซนห่วงฉามาก ใครแตะรับรองจะไม่ตายดี” ฉามาใช้ข้ออ้างเดิมๆ ซึ่งมักจะได้ผลทุกครั้งไป

“บอกไปแล้ว แต่เขาไม่ยอมไป”

“ก็ไปบอกอีกครั้งสิคะว่าฉามาไม่พบ”

ใบหน้าของพวงมาลีมีแววเครียดมากกว่าเดิม พร้อมกับกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เครียดไม่ต่างกัน “ไม่พบคงไม่ได้ เพราะว่าคนที่มาหาฉามาเขาบอกว่าชื่อ เซน ฮาเวล”

ดวงตาของฉามาเบิกกว้างด้วยความตกใจ กระเด็นตัวจากท่าเอนนอน ขึ้นมานั่งตัวตรงพร้อมกับถามซ้ำ เพราะไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ว่า...ไฉนคะ”

“เขามาแล้ว ผู้ชายคนนั้น ผู้ชายที่ฉามาพูดถึงเขาอยู่บ่อยๆ” เสียงของพวงมาลีลั่น เพราะแม้หน้าตา เซน ฮาเวล จะหล่อเหลา แต่แววตาเขาก็แฝงความน่าเกรงขามอย่างร้ายกาจ เพียงแค่เขาตวัดสายตามามอง พวงมาลีก็รู้สึกว้าวุ่นจนแทบจะทรงตัวไม่อยู่

วูบแรกที่ได้ยินคือความยินดีที่แทบจะทำให้หัวใจหลุดออกมานอกอก หันไปยิ้มกว้างให้ลูลู่ล่อประจำตัว

“ริชชีได้ยินไหม เขามาแล้ว เจ้าชายในฝันของฉามาแล้ว”

ทว่าดูเหมือนริชชีจะรู้สึกอีกแบบหนึ่ง เพราะตอนนี้หน้าผิวดูแทบจะ

ไรสีเลือด ตัวก็ลั่นนังกเมื่อนึกถึงวีรกรรมที่ร่วมกับฉามาแอบอ้างชื่อของเขา
เสียงที่เปล่งออกมาจึงไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย

“คุณเซน...มา...มา แล้วเราจะทำยังไงดี เขาจะฆ่าเราไหม”

นั่นทำให้ฉามาคิดได้ จริงลี เธอกับริชชีรวมหัวกันแอบอ้างชื่อเขา
หากเขามาด้วยเรื่องนี้เธอจะอย่างไรดี

ห้องตกอยู่ในความเงียบ ฉามามองหน้าริชชีที่ มองหน้าพวงมาลีที่
เห็นว่าทั้งคู่ดูตระหนกตกใจ แต่เธอก็ยังไม่อยากยอมรับว่าการกระทำของ
ตัวเองอาจนำหายนะมาสู่ตนและคนอื่นๆ จึงพยายามยิ้มแล้วกล่าวปลอบ

“ไม่หรอกมั้ง เท่าที่เห็นเขาสัมภาษณ์ตามสื่อต่างๆ เขาเป็นคนอ่อนโยน
มีเมตตา และเป็นนักอนุรักษ์ เขาคงไม่ทำร้ายสัตว์สองเท้าตาดำๆ บอบบาง
อย่างเราหรอก”

“แต่เขาสื่อว่าฮาเวลินดัลสทรียังค้าอาวุธเคมีนะคะ ระเบิดที่ตายก่อน
ประเทศ” ริชชีค้าน

ฉามาหันไปมองลือลือตาเขียว หน้าลือหน้าขาวอย่างนั้นแทนที่จะให้
กำลังใจกัน กลับพูดอะไรไม่เข้าเรื่อง

ริชชีหุบปากเงียบ และนั่นเป็นการเปิดโอกาสให้พวงมาลีได้พูดอีกครั้ง

“เขาให้เวลาฉามาเตรียมตัวสิบห้า นาที ตอนนี้เขารออยู่ที่ห้องรับรอง”

พอได้ยินอย่างนั้นริชชีก็เริ่มสติแตก ไม่ว่าอย่างไรเซนก็ดูเป็นคน
อันตรายอยู่ดี

“หนีไหมคะพี่ฉามา หนีเถอะ เร็วๆ ลุกขึ้น” ริชชีฉุดกระชากฉามา
ให้ลุกจากเก้าอี้ แต่พวงมาลีกลับกดตัวฉามาเอาไว้อย่างเดิมแล้วปามเสียง
แหลม

“ไม่ได้นะ! ถ้าทำอย่างนั้นเกิดเขาถล่มพาราไดส์ขึ้นมาจะว้ายไง”

นั่นคือสิ่งที่พวงมาลีเป็นห่วง พาราไดส์เป็นแหล่งทำมาหากินของเธอ
และยังมีลูกน้องอีกหลายสิบชีวิต หากเกิดอะไรขึ้นกับสถานที่แห่งนี้เห็นที่
เธอคงถึงขั้นสิ้นเนื้อประดาตัว ทุกคนที่อยู่ด้วยกันมานานมันก็ต้องตกงาน

“แต่ถ้าเขาทำร้ายพี่มามากับริชชีล่ะคะ แม่มาลี” ริชชีท้วง ส่งสายตา
อ่อนวอนอย่างน่าสงสาร

มันเป็นสถานการณ์ที่ยากจะตัดสินใจ แต่สิ่งที่ริชชีพูดก็เป็นไปได้สูง
และแม้มามาจะไม่ใช้ลูกแท้ๆ แต่ก็ยังเป็นลูกของผู้มีพระคุณที่ทำให้เธอลืมตา
อ้าปากได้มาจนถึงวันนี้ พวงมาลีจึงพยายามตัดใจ คิดว่าทรัพย์สินสมบัติเป็น
ของนอกกาย ไม่ตายก็หาใหม่ได้ แต่ชีวิตของฉามาและริชชี หากเกิดอะไรขึ้น
คงไม่มีของใหม่มาทดแทน

แม้จะกังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสถานที่อันเป็นที่รัก สถานที่ที่ใช้ทำมา
หากิน แต่ในที่สุดพวงมาลียิ่งตัดสินใจ

“ฉันเดี๋ยวแม่จะไปถ่วงเวลาไว้ก่อน เราสองคนหนีไปทางหลังร้านนะ”

“ไม่ต้องค่ะ” ฉามารีบห้ามเมื่อเห็นพวงมาลียากำลังจะเดินจากไป
หญิงสาวลุกขึ้นยืนด้วยแววตามืดมนแม่ในใจจะหวาดหวั่นไม่น้อยก็ตาม
“ฉามาจะไปพบเขาค่ะ คนเราเรียนผูกก็ต้องเรียนแก้ ฉามาจะไปพบเขาเอง”

“อย่านะค่ะพี่มามา ถ้าเขาทำร้ายพี่ขึ้นมา ริชชี...ริชชีจะอยู่ยังไง” กล่าว
ไปน้ำหูน้ำตาของสาวประสาธสองก็ไหลไป เป็นอะไรที่ขัดกับเรือนร่างใหญ่โต
บึกบึนของอีกฝ่ายอย่างสิ้นเชิง

“เล่นใหญ่ไปแล้วริชชี เขาไม่กล้าทำอะไรเราที่นี่หรอก เห็นไหมว่าในนี้
มันมีกล้องวงจรปิดกี่ร้อยตัว”

“แต่ว่า...”

“ไม่ต้องแต่แล้ว บางทีเราอาจจะพลิกวิกฤติครั้งนี้ให้เป็นโอกาสได้”

ฉามาไม่สนใจเสียงห้ามปรามและคิดในแง่ดี แต่เธอมองภาพสะท้อน
ในกระจกแล้วพบว่า บัดนี้เครื่องสำอางบนใบหน้าของเธอนั้นถูกลบออกไป
หมดแล้ว เธอคงไปพบเขาในสภาพนี้ไม่ได้ เธอจำเป็นต้องดูดี อย่างน้อย
โลกโฉมมไปนี้ก็สอนเธอว่า ผู้หญิงสวยมีพื้นที่ทางสังคมมากกว่าผู้หญิงขี้เหร่
ดังนั้นเธอจะต้องดูดีที่สุดในตอนพบเขา

“ริชชี แต่งหน้าใหม่ด่วน เอาให้สวยที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ริชชีกับพวงมาลีมองหน้ากันอย่างประหลาดพรึ่นพริ้งในใจเมื่อรู้ว่า
ฉามากำลังคิดอะไรอยู่

“พี่ฉามา แต่มั่นอันตราย” ริชชียังคงท้วง ไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ฉามา
กำลังจะทำ

“อันตรายยังไงมันก็คุ้มที่จะเสี่ยง เพราะถ้าผ่านคืนนี้ไปได้คนที่นั่นก็จะ
เข้าใจว่าฉันเป็นผู้หญิงของ เซน ฮาเวล จริงๆ คนข้างนอกจะได้เลิกจับผิด
เรา และเราก็จะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ”

ริชชียังคงหน้าเครียด แต่พวงมาลีกลับเห็นด้วยกับแผนการนี้ เธอ
อยู่ในโลกกลางคืนมานาน จึงเห็นว่าผีเสื้อราตรีอย่างฉามานั้นมีปีกบอบบาง
แค่ไหน หากพลาดพลั้งแม้แต่นิดเดียวอาจจะติดกับดักของพวกบ้าตัณหา
และยากเหลือเกินที่จะหลุดออกมา หากมีเกราะป้องกันดีๆ บางที่ฉามาอาจ
จะรอด และการที่ฉามาไปพบเซนก็น่าจะทำให้พาราไดส์รอดปลอดภัย เว้น
เสียแต่ว่าเขาจะไม่ยอมให้อภัยในสิ่งที่ฉามาทำ

ถึงอย่างไรก็ต้องเสี่ยง เมื่อลงเรือลำเดียวกันแล้วก็ต้องช่วยเหลือให้
ถึงที่สุด

“ริชชีแต่งหน้าฉามาให้สวยที่สุด เดี่ยวแม่จะไปเปิดเหล้าที่แพงที่สุดใน
ร้านเลี้ยงตัวเอง”

ประโยคหลังพวงมาลีกล่าวกับฉามา หญิงสาวจึงรวบเอาพวงมาลี
มากอดแล้วกล่าวขอบคุณเบาๆ

๒

ทุกอย่างเรียบร้อยภายในเวลาสิบห้านาทีตามที่เซนกำหนด ฉามาแต่งตัวด้วยชุดที่เธอคิดว่าเซ็กซี่ที่สุด วาบหวมที่สุดเท่าที่จะหาได้ในเวลานี้ แม้เธอจะไม่มั่นใจนัก เนื่องจากชุดนี้เป็นชุดที่ออกมาหลายปีแล้ว หากใส่ออกงานมันก็เป็นชุดที่เอาต์มากชุดหนึ่ง แต่มันก็เป็นการเตรียมตัวที่เธอคิดว่าดีที่สุดสำหรับคำคืนนี้ อย่างน้อยก็น่าจะสร้างความประทับใจแรกพบให้เขาได้บ้าง

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังถามตัวเองซ้ำว่า ทุกอย่างมันคือความจริงใช่ไหม ทำไมเธอยังคิดว่าตัวเองฝันอยู่ เซน ฮาเวล ผู้ชายที่มีชื่อเสียงโด่งดัง หายาหนักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่กำลังนั่งอยู่ในพาราไดส์ และสาเหตุที่เขามาในวันนี้ก็คือมาขอพบเธอ...

หญิงสาวหยิกตัวเองแรงๆ หนึ่งครั้งและพบว่าอาการเจ็บแปลบนั้นเกิดขึ้นกับตัวเธอ แสดงว่าทุกอย่างคือเรื่องจริง

ฉามาบอกไม่ถูกว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร แน่หนอนว่าส่วนหนึ่งคือความตื่นเต้นใจเธอเต้นโครมครามอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน จำได้ว่าครั้งหนึ่งเธอ

เคยได้รับเกียรติให้ไปพบ อัดัม เลอวิน นักร้องชื่อดังก้องโลก ที่เธอแอบ
 มโนว่าเธอเป็นสามีมตามสาว ๆ ทั่วโลก แต่ก็ยังไม่รู้สึกตื่นเต้นเท่ากับตอนนั้นเลย

แต่ในความตื่นเต้นนั้นก็มีความหวาดหวั่นซ่อนอยู่เช่นกัน แวตตาที่
 สดใสเป็นประกายเมื่อครู่หม่นแสงลง ความสับสนอลหม่านเกิดในหัวใจ
 แน่นนอนว่าการมาของเธอครั้งนี้ต้องมีจุดประสงค์ หากเป็นเหมือนนิยายที่
 เธออ่านตามพลอตกรรมดาตาดำเนิน มหาเศรษฐีหนุ่มเมื่อเห็นเธอก็ต้อง
 ตกหลุมรัก จากนั้นเขาก็จะขอให้เธอเป็นผู้หญิงของเขาจริงๆ แต่นั่นมันชีวิต
 จริง เขาคงไม่ใช่เจ้าชายที่จะมารับซินเดอเรลลาลับสู่ปราสาทอย่างแน่นอน

ถึงเธอไม่ใช่ซินเดอเรลลา แต่เธอก็ไม่ใช่แม่มดใจร้าย และอดหวัง
 เล็กๆ ไม่ได้ว่าเธอจะเข้าใจในสิ่งที่เธอทำ

ฉามาก้าวเดินออกจากห้อง ความมั่นใจที่เคยมีเกินร้อยลดเหลือศูนย์
 เพราะความกดดัน แม้เธอจะได้รับเกียรติให้เป็นนางแบบกิตติมศักดิ์อยู่
 บ่อยๆ ชุดที่สวมวันนี้เป็นสีทูลีดำแบบเนื้อที่เน้นความเซ็กซี่มากมา และ
 เธอสวมรองเท้าส้นสูงกว่าห้านิ้ว แต่ยามเดินไปตามทางเดิน เธอกลับรู้สึกว
 ขาทั้งสองข้างมันไม่ประสานงานกันเอาเสียเลย

“ฉัน...ฉันดูเป็นไงบ้างริชชี” แม้จะคิดว่าเธอสวยกว่าทุกวัน แต่พอเอา
 เข้าจริงเธอก็ยังไม่มั่นใจในตัวเองอยู่ดี จึงหยุดยืนแล้วหมุนซ้ายหมุนขวา ให้
 พี่เลี้ยงประจำตัวสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้ง

“สวยที่สุดเลยคะ” ริชชีกล่าวย้ำให้ความมั่นใจ แต่สุดท้ายก็อดถาม
 ด้วยความหวาดหวั่นไม่ได้ “แต่พี่ฉามาแน่ใจนะว่าจะเข้าไปพบเขาจริงๆ
 เปลี่ยนใจตอนนี้อย่างไหน”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว ถึงถอยก็คงถูกจับกลับมาอยู่ดี”

ฉามาปราศไปมองชายสวมชุดสูทสีดำนับสิบคนที่ยืนประจำอยู่
 ตามจุดต่างๆ ซึ่งเป็นคำตอบว่าเธอไม่มีสิทธิ์เปลี่ยนใจเป็นอย่างอื่นแล้ว

ริชชีลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่ขณะเดินตัวสั่นเคียงข้างฉามา แม้จะ
 กลัวแต่ก็ไม่เคยคิดทิ้งเจ้านายที่ครั้งหนึ่งเคยมอบชีวิตใหม่ให้เด็กเร่ร่อน

อย่างตน

“ฉันลืยกะ ริชชีจะลืยไปกับพี่ฉามา”

นี่สินะ เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก ฉามายืมออกมาอย่างอุ่นใจ เธอจะกลัวอะไรหากมีริชชีอยู่เคียงข้าง ใจที่ผอฟูฟ่องขึ้นมาเป็นกอง

“เชิญครับ”

บอดี้การ์ดที่คุมอยู่หน้าประตูห้องรับรองผายมือเชื้อเชิญ แม้จะพยายามทำใจมาแล้วว่าเธอไม่ใช่คนที่น่ากลัว แต่การถูกห้อมล้อมด้วยคนของเขาทำให้เธอรู้สึกหวั่นไหวเหมือนกัน เธอจึงจับมือริชชีแน่นเพื่อพาเข้าไปในห้องด้วยกัน

ทว่าบอดี้การ์ดของเธอสลับเปลี่ยนท่าทางทันที จากผายมือก็กลายเป็นกั้นไม่ให้เข้าแทน พร้อมกล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่มีความดุดันแฝงอยู่

“คุณเธอจะพบแต่คุณฉามา บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับกรุณารอด้านนอก”

“ฉันริชชีไปรอที่ห้องนะคะ”

กล่าวจบริชชีก็วิ่งฉิวออกไปทันที ปล่อยให้ฉามามองตามด้วยอาการอึ้งงันในตอนแรกแล้วค่อยเปลี่ยนเป็นความขุ่นเคือง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายหนีเอาตัวรอดไปแล้ว ไหนว่าจะลืยไปด้วยกัน ยังไม่ทันไรก็ทิ้งเธอไปเสียแล้ว

เมื่ออยู่คนเดียวท่ามกลางคนของเขา จู่ๆ ขาของเธอก็สั่น พลังถามตัวเองในใจว่าถอยตอนนี้ทันไหม

“เชิญครับ คุณเธอรออยู่นานแล้ว”

คงไม่ทัน เพราะบอดี้การ์ดหน้าโหดคงไม่ยอมให้เธอหนีไปอย่างที่ริชชีทำนะ อีกทั้งสายตาดังคับแถมขู่เชิญที่สาตามายังเธอทำให้จำต้องก้าวเท้าต่อไปด้วยความรู้สึกที่ไม่ดีเอาเสียเลย

หญิงสาวหลับตาลงเพื่อระับความตื่นตันในใจ รวบรวมสมาธิแล้วก้าวเข้าไปในห้อง แต่แล้วเธอก็พบว่าห้องค่อนข้างสลัวเนื่องจากโคมไฟเพดานไม่ได้เปิดใช้งาน จะมีก็เพียงแสงจากไฟดวงเล็กแรงเทียนน้อยจากผนังห้องสองดวงเท่านั้นที่ทำหน้าที่ให้แสงสว่าง

“เปิดไฟนะคะ” เธอกล่าวพร้อมกับเอื้อมมือไปเพื่อจะกดสวิตช์ไฟดวงใหญ่ ทว่าต้องหดมือกลับมาเสียก่อนเพราะเขาร้องห้าม

“ไม่ต้อง”

แม่เจ้า...นั่นคือเสียงของเขาหรือ ทำไมช่างทรงพลังอำนาจจนทำให้เธอใจสั่นได้ขนาดนี้

ยอมรับเลยว่ากลัว...แต่มาถึงขนาดนี้แล้วเธอก็ต้องสู้ จึงพยายามบั่นยื้มแล้วหันไปเผชิญหน้ากับเขา

แล้วยื้มของเธอก็ค้างอยู่อย่างนั้นเมื่อสบสายตาที่มองตรงมา เธอเหมือนถูกมนตร์สะกด เช่นในโทรทัศน์หรือในนิตยสารที่เธอว่าหล่อเหลาแล้ว แต่เมื่อเห็นตัวเป็นๆ ของเขานั่งอยู่ตรงหน้า เธอแทบจะหยุดหายใจ

‘แม่เขา หนูอยากได้’

วลีเด็ดในอินเทอร์เนตผุดขึ้นมาในสมอง ยิ่งมองเขาก็ยิ่งหล่ออย่างไรที่टी โครงหน้าคมคายประกอบด้วยสันกรามบึกบึน คิ้วเข้ม ตาคม จมูกโด่ง เป็นสนับกับริมฝีปากได้รูป เขาเหมือนทูตสวรรค์ที่หลงอยู่ในโลกมนุษย์ ไอ้อาการของผู้หญิงที่เพ้อคลั่งถึงขั้นยอมตกเป็นทาสของผู้ชายสักคน แล้วยอมเรียกคนคนนั้นว่าทูนหัวของบ่าว มันคืออาการอย่างนี้เอง...เธอเพิ่งเข้าใจ

“อะ...อืม!”

เสียงกระแอมของเขาดึงเธอออกมาจากความเพ้อคลั่ง ขณะเดียวกันก็ทำให้เธอมารู้ว่าตัวเองเผลอมองหน้าเขานานเกินไป

‘เล่นตัว ต้องเล่นตัว’ เธอย้ำกับตัวเอง ก่อนจะเชิดหน้าขึ้นทำเป็นเมินเขา ทั้งที่ใจจดจ่ออยู่กับเขาทุกการกระทำ

“มานั่งข้างๆ นี่เถอะ ผมมีอะไรจะพูดกับคุณสักสองสามประโยค” เขาเป็นคนอ่อนขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คาดเดาอารมณ์ไม่ถูกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

เขาลังให้ไปนั่งเธอก็ต้องไป ทว่าเพื่อให้คงสโลแกนของตัวเองเอาไว้

นั่นคือสูงส่งและดูแพง เธอจึงนั่งโซฟาตัวเดียวกับเขาแต่ทิ้งระยะห่างอย่างจงใจ

จะว่าไปไฟไม่สว่างมากก็ดี เขาจะได้ไม่เห็นว่ตอนนี้เธอสิ้นขนาดไหน เธอหันไปมองเขาอีกครั้งอย่างไม่รู้ตัว ท่ามกลางความสลับเธอเห็นเพียงดวงตาแวบวาม ทว่าเมื่อสบตาเขาแล้วเธอรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง จึงเลื่อนสายตามาที่จมูกโด่งเป็นสันของเขาแทน แม้จะมองเห็นไม่ชัดนักแต่เธอก็รู้ว่าเซนเป็นเลือดผสมระหว่างตะวันออกกับตะวันตกที่ลงตัวอย่างที่สุด เขาหล่อเหลาทุกองศา เช็กชื่ออย่างร้ายกาจแม้ยามอยู่ในที่มืด โดยเฉพาะริมฝีปากบางเฉียบที่เหยียดออกนั้นมันทำให้เธอใจเต้นระทึกอย่างบอกไม่ถูก

ยามนี้เธอไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอในตอนนี้เป็นอะไร อะไรกันแน่ที่ทำให้ใจสั่นระหว่างเสน่ห์ของเขากับความกลัวของเธอ น่าจะเป็นอย่างไร หลัง คนอย่างเธอเจอผู้ชายมาร้อยแปด หล่อหัดเทียมดาราชื่อดังก็มี แต่ก็ไม่เคยมีใครที่ให้ความรู้สึกอย่างนี้

ไม่ เธอจะกลัวเขาไม่ได้ เพราะหากว่าเธอกลัว สิ่งที่หวังไว้จะไม่เป็นจริง

ระหว่างที่เธอกำลังถือวิสาสะสำรวจตรวจตราเขา นั้น เธอก็รับรู้ได้ถึงเรียวแขนหนักอึ้งที่พาดลงมาบนไหล่ ลัญชาตญาณทำให้เธอขึ้นตัวออกห่างโดยอัตโนมัติ ผิดจากแผนที่ตั้งไว้ เพราะไม่ชอบให้ใครมาฉวยโอกาสกับเธอ

“คุณจะทำอะไรฉัน!” ฌามาเปลอถามเสียงห้วนพร้อมกับพยายามเบี่ยงตัวออก แต่เขาแข็งแรงเกินไป เธอจึงได้แต่เดินลูกละกอกอย่างไม่เป็นท่า

“คุณนั่งห่างเกินไป ผมไม่ชอบตะโกนคุย” พอเขากล่าวจบก็ดึงเธอเข้ามาใกล้ ใกล้จนเธอแทบจะเกยอยู่บนตักเขา

เป็นครั้งแรกที่เธอเข้าไปลึบรูขุมเพศ อีกทั้งบรรยาภาภายในห้องยังทำให้เธอแตกตื่น กลิ่นน้ำหอมยี่ห่อหรูผสมกลิ่นชายแท้จนติดจมูก ทุกอย่างที่เกิดขึ้นทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วน จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ลืมแผนการที่วางไว้เสียหมดสิ้น ดันรนออกจากพันธนาการของเขาย่างบ้าคลั่ง

“ปล่อยนะ ปล่อย! ไม่งั้นฉันจะร้องให้คนช่วย”

คำขู่ค่อนข้างจะเป็นนางเอ็กนางเอกในนิยาย แต่ตอนนี้สมองน้อยๆ ของเธอนึกออกแค่นี้

“ไหนประกาศกับคนเอาไว้ทั่วว่าเป็นผู้หญิงของผม แล้วทำไมผม กอดนิตกอดหน้อยคุณถึงขัดขึ้นล่ะ”

ฉามาตวัดสายตาไปมองเขาอย่างขุ่นเคือง คำพูดของเขาเหมือนกำลังเหยียดหยามเธออยู่ แต่เมื่อสบตาเขาอีกครั้งเธอก็กลับได้สติและรู้สึกอดสูจริงสินะ...เธอเป็นคนป่าวประกาศอย่างนั้นจริงๆ

แล้วจู่ๆ เขาก็ยอมปล่อยเธอเป็นอิสระด้วยการคลายวงแขนออก และด้วยสัญชาตญาณที่เธอไม่รู้ตัว ฉามาก็กระเด็นตัวออกห่างเขา กระเียบไปจนเกือบไถลตกโซฟา ตีว่าตอนเด็กพ่อกับแม่บังคับให้เธอเล่นยิมนาสติก จึงกลับมา นั่งทรงตัวได้อย่างสวยงาม

เขายังคงมองเธออยู่ ฉามารู้สึกว่าตัวเองหน้าร้อนผ่าวจากความอับอายเมื่อครู่ จึงทำได้แค่ส่งยิ้มเหี้ยกกลับไป มุมปากของเขายกขึ้นเช่นกัน แม้จะไม่ชัดเจนแต่เธอก็รู้ว่าเขากำลังขบขัน

หมดกัน...เธอต้องการให้เขาประทับใจเธอจนเกิดเป็นรักแรกพบ แต่ไหนะไร เธอกลับมาเล่นกายกรรมเปี่ยงยาง เป็นตลกคาเฟ่ให้เขาชมเสียอย่างนั้น

ความอับอายเข้าสู่ขั้นวิกฤติ ฉามา ผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงกว่าตึกไบฮยกจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตามองแต่มือตัวเอง

“เฮลละ เรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า เรื่องที่คุณแอบอ้างว่าคุณเป็นผู้หญิงของผม”

ฉามารู้สึกว่าตอนนี้หน้าของเธอร้อนจนแทบไหม้ ความตกใจ ตื่นกลัว และความอายทำให้เธอพูดอะไรไม่ออก เดิมทีคิดว่าก็ต้องเป็นไปตามสูตรนิยาย...เขาจะต้องมองเธออย่างหวานเชื่อง ไม่ใช่ใช้น้ำเสียงคาดคั้นและทำท่าทางเย็นชากับเธอแบบนี้

“คือเรื่องนั้น...ฉัน...ฉัน...”

ในนาที่นั้นเธอได้แต่อาว้้ง ไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร เธออายเกินกว่าจะบอกว่าเธอคือหนูในดวงใจของเธอ เธอจึงอุปโลกน์เรื่องนี้ขึ้นมา และไม่คิดว่ามันจะไปถึงหูเขาในเมื่อเขาอยู่ไกลถึงอเมริกา แล้วเธอก็หนีไปเหินบางอย่างบนโต๊ะ...บางทีสิ่งนี้อาจจะช่วยประวิงเวลา

“เดี๋ยวฉันผสมเหล้าให้คุณดื่มก่อน แล้วเราค่อยๆ คุยกันดีไหมคะ”

“ผมรีบ ไม่มีเวลาคุยกับคุณนานนัก อีกห้านาทีผมต้องไปแล้ว”

เขากล่าวพร้อมยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูแล้วทำหน้ายุ่ง

แต่คนที่หน้ายุ่งกว่าคือหญิงสาวเจ้าของสถานที่ ถ้าเธอปล่อยเซนกลับไปที่ตอนนั้นมันจะดูมีพิรุณมาก เพราะเขาคุยกับเธอไม่ถึงสิบนาที มันดูไม่เหมือนคนที่มีความผูกพันลึกซึ้งต่อกันเลย และนั่นอาจจะทำให้พวกช่างนอกสงสัย ดังนั้นเธอจะต้องยื้อเวลาให้เขาอยู่นานกว่านี้ อย่างน้อยสักครึ่งชั่วโมง

“แก้วเดียว ฉันขอเลี้ยงเหล้าคุณแค่แก้วเดียวเพื่อขอโทษ นะคะ นะ”

“ก็ได้” เขาตอบตกลง “แต่แค่แก้วเดียวเท่านั้นนะ แล้วผมจะขอคุยธุระของผมเสียที”

คำตอบรับของเขาทำให้มามายิ้มออกมาอย่างโล่งอก เธอเอื้อมมือไปหยิบแก้ว คีบน้ำแข็งใส่เต็มแก้วจากนั้นก็รินเหล้าตามลงไป

“เหล้ามันใสเยอะเกินไปหรือเปล่า” ชายหนุ่มท้วงเมื่อเห็นว่าเธอชงเหล้าเหมือนการเทน้ำอัดลม แต่เธอกลับหันมามองเขาตาแป๋วแล้วแย้ง

“เยอะหรอคะ ไม่นะ ยังไม่เต็มเลย”

เขาแย้งขูดมาก่อนที่เธอจะรินจนเต็มแก้วจริงๆ แล้วอดถามไม่ได้เมื่อเธอดูไม่ชัดเจนเรื่องนี้เอาเสียเลย

“คุณชงเหล้าเป็นหรือเปล่า”

คำถามนั้นทำเอามามายหน้าเสีย เธอไม่กินเหล้าและไม่เคยชงเหล้า แต่เพราะประสบการณ์จากบิดาบังเกิดเกล้าที่หลงใหลอิงอรจากการปรนนิบัติเรื่องพวกนี้ได้อย่างคล่องแคล่วไม่ขาดตกบกพร่อง ทำให้เธอถือว่ามันคือ

เล่นห้อย่างหนึ่งของผู้หญิง จึงกลั่นใจโกหกคำโต

“เป็นลึकेเป็น อันนี้สูตรพิเศษเลย สำหรับคุณเท่านั้น”

เธอยิ้มหวาน ตั้งใจจะกลบเกลื่อนเรื่องที่เธอซงเหล้าไม่เป็น แต่กลับทำให้ชายหนุ่มผวา เพราะคิดว่าเธอคงตั้งใจจะมอมเหล้าเขาแน่ๆ เขาจึงเพิ่มความระมัดระวังตัวมากขึ้น

“งั้นแก้วนี้คุณดื่มเองก็แล้วกัน เดี่ยวของผม ผมจัดการเอง”

“อ้อคะ” หญิงสาวรับคำอย่างง่ายดาย ง่ายจนเซนรู้สึกแปลกใจ เพราะเดาไม่ถูกว่าเธอจะเมาไม่ไหนกันแน่

แต่ไม่ไหนเขาก็ไม่สน เพราะสิ่งที่เขาต้องการคือรีบคุยแล้วก็รีบไป

เซนจัดการซงเหล้าให้ตัวเอง โดยที่เธอจับจ้องการกระทำของเขาทุกขั้นตอน จับจ้องจนเซนรู้สึกแปลกๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นจากแก้วก็พบรอยยิ้มพร่างพราย รอยยิ้มที่ทำให้โลกของเขาสว่างไปชั่วขณะหนึ่งอย่างไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มอึ้งไป แล้วสติของเขาก็กลับคืนมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเธอ “ดื่มกันคะ ชน”

เซนมองเธออย่างรวยง อยากจะเตือนเธอว่าเหล้าเพียวๆ ในแก้วนั้นอาจจะทำให้เธอเมาได้ แต่บางทีนี้อาจจะเป็นรสนิยมส่วนตัวของเธอ ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะนิ่งแล้วยื่นแก้วมาชนกับแก้วเธอเบาๆ

ใจของฉามาอีกheimเมื่อแผนที่วางไว้สำเร็จไปขั้นหนึ่ง เธอนึกถึงนิยายจีนที่กำลังฮิตอยู่ในปัจจุบัน มันมีวลีหนึ่งบอกว่า ‘ดื่มหมดแก้วแสดงถึงความจริงใจของมิตร’ ดังนั้นเธอจึงตั้งใจจะแสดงให้เซนดูว่าถึงแม้เธอจะแอบอ้างชื่อเขา แต่เธอก็เป็นคนจริงใจและคบได้คนหนึ่ง

ฉามากลั่นหายใจรอกเหล้าใส่ปาก มันใจว่าเซนต้องเห็นความจริงใจของเธอหากเธอดื่มให้เขาหมดแก้ว

ทันทีที่เหล้าไหลลงคอฉามาก็อำหน้าแบ้ เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมผู้ชายถึงชอบดื่มเหล้าหนัก นอกจากไม่อร่อยแล้วยังปวดคอเหลือเกิน แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็อดทนดื่มมันรวดเดียว

ทันทีที่เหล่านีในแก้วหมด เธอก็หันไปมองชายหนุ่มผู้เป็นแขกอีกครั้ง เขาดูอึ้งๆ อ้าปากค้าง ยิ่งทำให้เธอมั่นใจว่าเขาเห็นความจริงใจของเธอแล้ว

“ดื่มสิคะ” เธอบอกเขา ขณะเดียวกันก็เริ่มรู้สึกแปลกๆ เหมือนโซฟาที่นั่งอยู่เริ่มเคลื่อนไหว

เซนทำตามที่เธอบอก แต่เขาแค่จับเท่านั้น ซึ่งทำให้เธอไม่พอใจ

“คุณไม่จริงจังเลย ต้องหมดแก้วอย่างที่คุณทำสิ”

“หมดแก้วก็คงเมา ไม่ได้พูดหรอกกันพอดี” เซนปฏิเสธ เขาเลือกที่จะดื่มแค่นี้ สำหรับเขามันมากเกินไปแล้วด้วย เพราะปกติเขาไม่แตะของพวกนี้

ฉามาหานั่งอ แต่เซนไม่คิดจะให้เธอถ่วงเวลาอีกจึงเข้าเรื่องทันที

“เอาละ ที่ผมมาวันนี้ผมจะมาเตือนให้คุณหยุดการกระทำของคุณเสีย เพราะคุณกำลังสร้างความเสียหายให้ผม”

“เสียหายยังไง!” ฉามาถามทันทีด้วยน้ำเสียงค่อนข้างห้วน ฤทธิ์ของน้ำเมาทำให้เธอกล้าขึ้น และสิ่งที่เขาพูดมันทำให้เธอไม่พอใจ เขาพูดมาได้ อย่างไรก็ตามทำให้เขาเสียหาย ความจริงเขาควรจะได้ใจและภูมิใจที่เธอเลือกเขา แทนที่จะเป็นผู้ชายคนอื่น

เซนยังคงมีท่าทางสงบนิ่ง ตอบคำถามด้วยเสียงที่เรียบสนิทเช่นเดิม “คุณทำให้การร่วมทุนระหว่างผมกับบริษัทข้ามชาติชะงัก”

“การร่วมทุนของบริษัทคุณกับบริษัทข้ามชาติชะงัก? เดียวก่อน มันเกี่ยวกับฉันได้ยังไง” ฉามาถามด้วยความงุนงง ไม่เข้าใจเลยว่าเธอไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องงานของเขาได้อย่างไร

เซนเป็นฝ่ายอีกอัก...นั่นเป็นเพราะประธานของเทอร์นอลฟาร์มามีต้องการให้เขาผูกสัมพันธ์กับลูกสาวคนกลางซึ่งตอนนี้เป็นนางแบบชื่อดังอยู่ที่ฝั่งอเมริกา แต่ข่าวของฉามาที่หลุดรอดออกไปทำให้อีกฝ่ายโกรธ ทำให้การร่วมลงทุนของเขากับบริษัทยักษ์ใหญ่ถูกเลื่อนออกไป

แม้เซนจะไม่ใส่ใจเรื่องนี้และไม่คิดที่จะใช้ผู้หญิงเป็นสะพานข้ามสำหรับเรื่องงาน แต่ข่าวที่ว่าเขามีผู้หญิงเก็บไว้ที่เมืองไทยมันก็ทวนใจ อีกทั้ง

มีหลายคนยืนยันว่าเห็นเขามานั่งรับประทานอาหารกับเธอจริงๆ ซึ่งแน่นอนว่านี่คือการพบเธอครั้งแรก ดังนั้นเธอจะต้องมีลูกไม้บางอย่างที่ทำให้คนเชื่ออย่างนั้น เขาจึงต้องมาจัดการกับเธอก่อนที่จะเรื่องราวจะบานปลายไปมากกว่านี้

“ทำไมไม่ตอบล่ะคำ ฉันรอฟังอยู่นะ” เธอหวงด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป จ้องเขาด้วยดวงตาค้นน้ำปรือ

แววตาเหมือนคนไร้เดียงสาไม่รู้อะไรของอะไรทำให้เขาหงุดหงิด และเขาก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรให้เธอฟัง เพราะเธอเป็นคนแปลกหน้า ส่วนที่มานี้วันนี้ก็เพื่อยุติเรื่องทุกอย่าง เขาจึงหันไปสบตาเธอด้วยแววตาจริงจัง แล้วกล่าวเสียงเข้มขึ้น

“เอาเป็นว่าคุณทำให้ผมเสียหาย ถ้าคุณยังไม่หยุดผมคงต้องฟ้องคุณจริงๆ”

ท่าทางของเขาเหมือนไม่ได้ขู่ แวตาคู่นั้นที่มองตรงมายังเธอจริงจังเกินกว่าที่เธอจะล้อเล่นด้วย แต่ตอนนี้สติของผามาไม่ได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ เธอจึงยิ้มและตอบกลับไปด้วยแววตาท้าทาย

“ฟ้องเลยล่ะ แต่ฉันจะบอกคุณซะก่อน นอกจากนามสกุลที่เสียเครดิต ฉันก็มีแต่ตัวกับหัวใจ ถ้าคุณจะไม่สองอย่างนี้ไปก็เอาไปได้เลย” กล่าวจบเธอก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก ยิ่งทำให้เซนอารมณ์เสีย

“ผมไม่ได้พูดเล่นนะ”

“ฉันก็ได้พูดเล่นเหมือนกัน เอาไปเลยล่ะ อ้อ ฉันยังมีเงินเก็บอีกนิดหน่อย ถ้าไม่พอฉันยกให้ หรือว่าคุณจะเปลี่ยนเป็นของแถม ข้าวสารดีไหม เอ...แต่ฝรั่งไม่กินข้าวสาร งั้นขนมปังฟาร์มเฮาส์แล้วกันนะ เหมาะหมดเซเว่นเลย”

“นี่คุณ!” เซนขึ้นเสียงอย่างเหลืออด เธอเสียสติหรือว่ะอะไร ทำไมถึงพูดไม่รู้เรื่อง

“คุณดูตุลกกจัง ฮ่าๆๆ”

“ตลกอะไร ไม่เห็นมีอะไรตลก” เขาถามด้วยความฉุนเฉียวเมื่ออยู่ๆ เธอก็หัวเราะออกมาอย่างไรเหตุผล

“ตลกสิ คุณแสร้งได้ กลายเป็นหมีพูห์ก็ได้ มามะ หมีพูห์ตัวอ้วน จำมาให้ฉามากอดหน่อย” ไม่พูดเปล่า เธอยังโถมตัวเข้าไปกอดเขา

ชายหนุ่มพยายามจะผลักเธอออกไป แต่เมื่อแตะเนื้อตัวหนุ่มก็หอมกรุ่น เขาก็ถึงกับอึ้งงันไปแล้วทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะหนึ่ง

เซนพยายามระงับอารมณ์ นี่เธอกำลังเล่นตลกอะไรกัน เปียงเบนประเด็น พยายามหนี หรือว่า...

“อย่าบอกนะว่าคุณมาแล้ว”

“คราย...มาว...ฉาน...มาย...มาวว” ฉามาลากเสียงยาว อารมณ์ครืนเครงมาจากไหนไม่รู้ รู้แต่ว่าตอนนี้เธออยากร้องเพลง

หญิงสาวลุกจากโซฟาแล้วดึงเขารั้งขึ้นมาด้วย

“มา...มา...ร้องเพลงกัน”

ซัด ชัวร์ เธอเมา เขาจึงปฏิเสธคำชวนของเธอทันที

“ไม่ เชิญคุณตามสบาย”

“โอเค ฉันท้องคนเดียวก็ได้ ก้าบ...ก้าบ...ก้าบ เป็ด...อาบ...น้ำม...นาย...คอง...ตา...ก้อ...จ้อง...แล...มอง...เพราะ...นาย...คอง...มี...หอย...ปลา...ปู”

เมื่อเห็นว่าเธอไม่อยากเป็นนักร้อง เธอก็ให้เขาเป็นผู้ฟัง โดยชุดเพลงเก่าตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาลซึ่งเป็นช่วงที่เธอมีความสุขที่สุดในชีวิตขึ้นมาร้อง แถมยังเต้นท่าเบ็ดประกอด้วยความขบขัน หัวเราะอย่างมีความสุข ลืมทุกสิ่งทุกอย่างว่าเธอมาที่นี่ทำไม ลืมสิ้นซึ่งเป้าหมายและความทุกข์ในใจ ปล่อยตัวไปกับวันวาน

เคยมีแต่ลูกเบ็ดกลายเป็นหงส์ แต่นี่มันอะไรกัน หงส์กลายเป็นลูกเบ็ด โลกมันกลับตาลปัตรไปหรืออย่างไร เซนหัวเสียไม่น้อยที่ทุกอย่างมันกลายเป็นเช่นนี้ ที่เขามาที่นี่ในวันนี้ก็เพื่อบอกให้เธอเลิกอ้างชื่อเขาเสีย

เพราะนอกจากจะทำให้เขาเสียชื่อเสียงแล้วยังเป็นอันตรายต่อตัวเธอด้วย

ครั้งนี้จะพูดตอนนี้ก็คงไม่รู้เรื่องเสียแล้ว เพราะเธออมเหล้าตัวเองจนเมาแถมเสียขนาดนั้น เขาก็ได้แต่ทอดถอนใจ มองการแสดงตรงหน้าด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ

ในงามมีดสลัวเห็นเพียงเรือนร่างโปร่งบางขยับไปมา ปากก็ร้องเพลงลั่น เมื่อเพลงเบ็ดจบก็ต่อยด้วยเพลงซำ และเพลงพระอาทิตย์ยิ้มแฉ่งตามลำดับ ซึ่งเขาฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างเพราะเธอเมา แต่มั่นกิดูตกดี

เขานั่งมองเธอพลางนึกถึงปฏิกิริยาที่เธอแสดงออกมา แม้จะอยู่ในความมืดก็เห็นได้ชัดว่าเธอกลัวเขา ยามเมื่อเขาตะตองตัวเธอก็ได้รับการต่อต้านในทันที เสียงที่เปล่งออกมานั้นแสดงถึงความไม่พอใจ ทั้งหมดแสดงชัดว่าเธอไม่ได้อยากเป็นของเขาจริงๆ แล้วทำไมเธอถึงได้รู้เรื่องนี้ขึ้นมา

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เขานึกถึงศัตรู หรือคนพวกนั้นจะจ้างผู้หญิงคนนี้มาสอดแนม

ช่างเป็นเรื่องน่าขัน หากจะจ้างใครสักคนน่าจะจ้างพวกมืออาชีพ ไม่ใช่หานางกตอ่อนนบประสพการณ์อย่างนี้

เขานั่งมองฉมาร้องเพลงอีกพักหนึ่งจนกระทั่งเธอเริ่มหมดแรงเหล้าดีกรีแรงออกฤทธิ์อย่างเต็มที่ ในที่สุดเธอก็โอนเอนและกำลังจะทรงตัวไม่อยู่

เขาคงจะเป็นผู้ขายใจดำหากไม่เข้าไปช่วยเธอ เซนลุกขึ้นจากโซฟา ไม่อยากให้เธอชนอะไรเข้าแล้วบาดเจ็บ ทว่าเธอก็เดินมาเกาะเขาและกอดเขาเอาไว้แน่น

“ฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณเดือดร้อน แต่ฉันจำเป็นจริงๆ ให้ฉันเป็นผู้หญิงของคุณต่อไปเถอะนะ” เธอกล่าวด้วยเสียงว้าวอน

เซนจึงเข้าไปอีกครึ่ง โดยเฉพาะเมื่อดวงตาสองคู่ประสานกัน และในที่สุดเขาก็ตัดสินใจอุ้มเธอขึ้นมาจากพื้นแล้วก้าวยาวๆ ออกจากห้องไป

๓

ที่นี่ที่ไหนกัน!

ฉ้ามามองไปรอบๆ แต่ไม่รู้รู้สึกคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้เลยสักนิด อีกทั้งมันยังมีตสนิทเหมือนว่าตัวเองอยู่ในห้องแคบๆ ห้องหนึ่ง ความคิดนั้น ทำให้เธอตกใจไม่น้อย

เธอมาทำอะไรที่นี่ ใครเป็นคนพาเธอมา แล้วเธอก็ได้คำตอบแทบจะ ในทันทีเมื่อเห็นวารีมน้ำต่างมีร่างสูงของใครบางคน คนที่เธอรอคอยมานานแสนนาน

“คุณพาดันมาที่นี่หรือคะ” เธอถาม ใจสั่นไหวด้วยความหวาดกลัว แฝงความตื่นเต้น

เขาหันมามองให้ แต่เป็นยิ้มที่น่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะตอบรับ “ใช่”

“แล้ว...แล้วคุณพาดันมาทำไม”

เขาไม่ตอบในทันที แต่ย่างเท้าเข้ามาที่ละก้าว ดวงหน้านั้นมีรอยยิ้ม หล่อเหลาประดับ ทำให้เธอนึกถึงคำเตือนของแม่มาลีที่เคยบอกเธอว่า หาก

เธอเล่นกับไฟ ไฟก็จะเล่นกับเธอ

นี่เธอกำลังจะถูกไฟเผา ไฟพิศวาสเหมือนในนิยายประโลมโลกไซ้ไหม ในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ เธอกำลังจะได้เป็นผู้หญิงของเขา ได้เรียนรู้อะไรที่ เขาจะบรรจงสอนให้เหมือนกับที่พระเอกสอนนางเอกในนิยาย แต่แล้ว ดวงตาของเธอก็เบิกกว้าง เมื่อเขาเดินเข้ามาประชิดเตียงพร้อมสรรพด้วย อุปกรณ์ในมือ ทั้งโซ่ แล่ กุญแจมือ และเทียน

“คุณเอาของพวกนั้นมาทำไมคะ”

“เราก็จะได้สนุกกันได้เต็มที่ไงจ๊ะ”

“แต่...แต่ว่า...” จู่ๆ ฌามาก็เป็นโรคลิ้นไก่สั่นขึ้นมาเฉยๆ เธอพูด ไม่ออก ทำได้เพียงถอยร่นจนไปชิดผนังอีกด้านหนึ่ง

เขายังก้าวขึ้นเตียงมา ท่าทางของเขาดูคลุมเครืออย่างที่พูด รอยยิ้มหล่อ- เหลาบนใบหน้ายังคงปรากฏ แต่ฌามากลับรู้สึกว่าเขาน่ากลัวเหลือเกิน

“อย่า...อย่าเข้ามานะ” เธอหลุดคำพูดที่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะพูดกับ เขาออกไป แต่สัญชาตญาณกลับทำให้เธอพูดออกมา

“ไหนว่าอยากเป็นผู้หญิงของผมไง อย่าขี้ใจผมนสิ” เขenangถึงสิ่งที่ เธอเคยพูดและเคยทำ

“ไม่ ฉันไม่อยากเป็นผู้หญิงของคุณแล้ว”

ใบหน้าคมเข้มยังคงมีรอยยิ้มเหมือนสวมหน้ากาก และยังไม่หยุด เคลื่อนกายเข้าใกล้เธอ

“สายไปแล้ว เพราะตอนนี้ผมต้องการคุณ”

“ไม่เอา!” ฌามาร้องสุดเสียงพร้อมทั้งขยับหนี แต่ก็ช้ากว่าร่างสูง ที่กระโจนเข้ามาหาอย่างรวดเร็วเหมือนราชสีห์ที่หมายพิฆาตเหยื่อ

“จะหนีไปไหน คุณหนีผมไม่พ้นหรอก”

ฌามาดี้นรนเต็มกำลัง มันต้องไม่ใช่ใช้อย่างนี้ เขาจะต้องเป็นผู้ชายที่ แสนดี เป็นสุภาพบุรุษ

“เรามาสอนกันนะ ผมจะมัดคุณ ผมจะตีคุณ และเผาคุณด้วยไฟ

ราคะให้มอดไหม้ไปด้วยกัน ฮ่าๆ” เขาหัวเราะอย่างบ้าคลั่งขณะโอบรัดตัวเธอด้วยวงแขนแข็งแกร่ง

“ไม่!” ฉามาตื่นสุดแรง ทั้งเตะทั้งถีบเขาพัลวันเพื่อให้ตัวเองหลุดพ้น แต่เธอก็ไม่อาจทำสำเร็จในเมื่อเขาแข็งแกร่งกว่า เธอถูกมัดอย่างแน่นหนาในช่วงเวลาแค่พริบตาเดียว แล้วประโยคหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในหัว

‘อย่าเล่นกับไฟ ไม่อย่างนั้นไฟก็จะเล่นกับเธอ เธอกำลังจะถูกเผาเหมือนดอกไม้ไฟที่เมื่อจุดขึ้นฟ้าแล้วเหลือเพียงซากเถาถ่าน’

“พี่ฉามา เป็นอะไรไป”

เสียงเรียกนั้นทำให้ฉามาสับสนขึ้นทันที แล้วเธอก็แปลกใจเมื่อพบว่าคนที่คำอยู่เหนือตัวเธอนั้นไม่ใช่เซินแต่เป็นใครอีกคนที่เธอคุ้นเคย

“ริช...ริชชี”

“ก็ใช่ละสิคะ พี่ฉามาเป็นอะไรไป”

เมื่อถูกถามอีกครั้ง ฉามาก็ยืนกายขึ้นนั่ง เธอมองไปรอบๆ ด้วยความตระหนกปนหวาดหวั่นในใจ และเมื่อเห็นว่าที่นั่งคือห้องของเธอเอง ไม่ใช่ห้องแคบๆ อย่างที่คิดก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ฝันร้าย ร้ายที่สุดเท่าที่เคยฝันมา” ฉามาบอกสิ่งที่เกิดขึ้นกับลิลล์อประจัตว์ พลังตกบนหน้าตัวเองเบาๆ เพื่อยืนยันว่าตัวเองแค่ฝันไปจริงๆ

“ฝันถึงอะไร ทำไมต้องหน้าแดงด้วย”

ริชชีมองอย่างล้อเลียน จ้องเข้าไปในดวงตาของเธอราวกับว่าจะล้วงไปให้ถึงความฝันอันวิปริตนั้น

“บ้า! อย่าคิดอะไรบ้าๆ อย่างนั้นกับฉันเด็ดขาดเลย” ฉามาร้องห้ามอย่างร้อนตัว ก่อนจะเอนกายลงพิงหมอน ดีใจที่เรื่องนั้นเป็นเพียงความฝัน แต่มันก็สร้างความสะพรึงให้เธออยู่ไม่น้อย

“บ้ายังไร ริชชีไม่ได้คิดอะไรเสียหน่อย”

“อย่ามาพูด มองตาหล่อนฉันก็เห็นไปถึงลึนๆ ว่าจะแต่ฉันกลับมาได้

ยังงี้”

“คุณเซนอุ้มมานะสิคะ ตัวจริงหล่อกว่าในรูปตั้งเยอะ” ริชชีกล่าวด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้มติดกับอาการก่อนเจอเซนตัวเป็นๆ ราวกับเป็นคนละคน

“อุ้มมาส่ง? หมายความว่าเขาเข้ามาในห้องนี้!” ฉามากร้องลั่น เหลือบมองรูปของเขาที่เธอติดไว้ทั่วห้องทันที

“คะ เขาไม่ได้ทำอะไรนะคะที่พี่เอารูปของเขามาสำเร็จความเครียด เขาเห็นแล้วก็มองพี่นิ่งๆ แล้วก็เดินออกไป”

ฉามาอยากเอาหน้าตัวเองแทรกแผ่นดินเหลือเกิน จริงอยู่ว่าเธอชอบเขา แต่ยังไม่อยากให้เขารู้เสียหน่อยว่าคลังโคล้ลเขาขนาดต้องมองรูปเขาทุกคืนก่อนนอน นี่เธอคงกลายเป็นพวกหน้าด้าน หน้าไม่อายในสายตาเขาไปแล้ว

“แล้วเขาไม่ทำอะไรฉันเลยเธอ” ฉามาถามในสิ่งที่ตัวเองสงสัยและแอบคาดหวังนิดๆ

“ทำอะไรคะ” ริชชีแสวงทำหน้าใสซื่อ

หากเป็นเวลาปกติฉามาคงหยิกเข้าให้เต็มรัก เพราะรู้ดีว่าในหัวริชชีมีแต่เรื่องทะเล่สิ่งตึงตัง แต่คราวนี้กลับตอบด้วยเสียงค่อนข้างแผ่ว

“ช่างมันเถอะ สงสัยมันคงจบแล้วจริงๆ” ฉามากล่าวอย่างสิ้นหวัง แม้ว่าจะเมา แต่เธอก็จำได้ว่าเมื่อคืนเขามาตัดความลัมพันธ์และห้ามเธอแอบอ้างชื่อเขาอีก ไม่อย่างนั้นเขาจะฟ้อง และแน่นอนเธอรู้ว่าเขาไม่ใช่เพื่อนเล่น เศรษฐีอย่างเขาคงพูดจริงทำจริง ดังนั้นเธอควรหยุดก่อนที่จะต้องนอนคุก

ความปวดแปลบที่ผุดขึ้นในใจทำให้หัวตาร้อนผ่าว แต่ก็อย่างว่า เธอต้องยอมรับมัน

“พี่นะ ทำยังไงถึงได้เมาหลับไปได้ ไหนว่าจะมอมเหล้าเขา ไม่ได้เรื่องเลย”

ฉามาส่งค้อนปะหลับปะเหลือกให้พี่เลี้ยงส่วนตัวทันทีที่ถูกต่อว่าเช่นนั้น “นี่หล่อนลองไปนั่งต่อหน้าเขาแล้วลองถูกเขาสอบสวนดูสิ ฉันอยากรู้

เหมือนกันว่ายังจะมานั่งว่าฉันยังได้ไหม”

“เขาน่ากลัวมากเลยหรอคะ”

“ไม่น่ากลัวหรอก แต่น้ำเกรงขามมากกว่า ประสาทพูดน้อยต้อยหนักนะ” ฌามานึกถึงตอนที่อยู่ต่อหน้าเขาเมื่อคืน อะไรบางอย่างในตัวเขาทำให้เธอสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองแทบจะทั้งหมดไป

“ว้าว...เขามีเสน่ห์มากจริงๆ”

ฌามาไม่สนใจถ้อยคำที่ริชชีชมเขาเพราะข้อนั้นเธอรู้อยู่แล้ว และเมื่อเธอรู้ว่ามันเป็นแคว้นไนต์ที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย เธอจึงได้แต่เฝ้ารออยู่ในใจ

“ฉันไม่อยากให้มันจบแค่นี้เลยริชชี แต่ฉันไม่รู้จะทำไงต่อ”

“พี่ก็บอกไปสิคะว่าพี่มีความจำเป็นยังไง” ริชชีพยายามช่วยหาทางออก

“เขาจะเอาเรื่องไร้สาระของฉันไปแลกกับเงินตั้งมากมายขนาดนั้นหรอ เขาบอกด้วยนะว่าฉันทำให้การร่วมทุนข้ามชาติของเขาชะงัก ดังนั้นป่านนี้เขาคงกาหัวฉันเอาไว้อยู่แล้วว่าเป็นตัวอับมงคล ไม่ควรเข้าใกล้” ฌามากล่าวแล้วพลิกตัวนอนคว่ำ ชบหน้าลงกับหมอน แต่ไม่วายบ่นเสียงอู้ “ฉันไม่อยากให้มันจบเลย ไม่อยากให้จบเลยจริงๆ อยากให้เขาให้โอกาสฉันอีกสักครั้ง”

“แหม ทำไมต้องฟูมฟายด้วยคะ มีผู้ชายอีกเป็นโหลให้พี่ฌามาขายตาแล เขาไม่เห็นคุณค่าเราก็ก็น่าหาคนอื่น”

“ไม่ ฉันชอบเขาคนเดียว ชาตินี้ทั้งชาติฉันจะไม่เปลี่ยนใจไปชอบใครทั้งนั้น”

“โอเอ๊ย...คงจะจริงอย่างที่เขาวา ความรักทำให้คนตาบอด”

“ฉันไม่ได้รักเขา จะรักได้ไงเล่า แค่อื่นชมเขาเฉยๆ” ฌามาเถียงออกไปอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก แต่เธอก็ยังอยากจะเชื่อแบบนั้น เพราะไม่อยากเป็นผู้หญิงใจง่ายที่เฝ้าหลงรูปจูบเงา

“ช่างเถอะ จะรักหรือไม่รักมีเวลาคิดอีกนาน แต่ตอนนี้ริชเชื่อว่าพี่
ฉามาควรไปอาบน้ำ นี่เลยเที่ยงแล้วยังไม่ได้อาบน้ำเลย กลิ่นโชยเหม็นหึ่ง”

ฉามายกแขนตัวเองขึ้นมาดมแล้วก็คิดว่าริชที่ออกจะพูดเกินจริงไป
สักหน่อย แต่ตอนนี้เธออยากอยู่คนเดียวจึงยอมทำตามอีกฝ่ายบอก

“อาบน้ำอาบ ส่วนเธอมีอะไรทำก็ไปทำเถอะ”

ฉามาลุกขึ้นจากเตียงราวคนไร้วิญญาณ เพราะตอนนี้เธอรู้สึกเศร้า
เหลือเกิน อีกทั้งยังเจ็บแปลบในใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อเขาไม่มี
ท่าทีสนใจและแยแสเธอแม้แต่น้อย ก็แน่ละ เขาเป็นใคร มหาเศรษฐีหนุ่ม
รูปหล่อ สาวๆ ล้อมหน้าล้อมหลัง แล้วจะมาสั่นใจอะไรกับหงส์ปีกหักอย่าง
เธอ ผู้หญิงที่มีแต่ตัว นักร้องคาเฟ่ในเนม

ทุกครั้งที่มีความเครียดฉามาก็เลือกที่จะดับความเครียดด้วยการ
ช้อปปิ้ง แม้ตอนนี้จะไม่มีเงิน แต่การได้เดินดูของมันก็ให้อารมณ์ดีขึ้นใน
ระดับหนึ่ง

วันหยุดผู้คนในห้างค่อนข้างหนาตา เหมือนมันจะเป็นวันครอบครัว
เพราะเธอเห็นพ่อแม่พาลูกๆ มาพักผ่อนหย่อนใจหลายครอบครัว ฉามา
หยุดที่ร้านขายของเล่นเด็ก เห็นเด็กๆ ยิ้มแย้มอย่างมีความสุขเมื่อได้
ของเล่นถูกใจ ทำให้เธออดนึกถึงวัยเยาว์ของตัวเองไม่ได้

ก่อนแม่จากไปครอบครัวของเธออบอุ่นเหมือนครอบครัวคนอื่นๆ
และเพราะเป็นลูกสาวคนเดียว เธอจึงเหมือนนางฟ้าของบ้าน ไม่ว่าอยากได้
อะไรพ่อแม่ก็จะหามาปรนปรือ ในตอนนั้นเธอคิดว่าเธอคือเด็กที่โชคดีที่สุด
ในโลก จนกระทั่งแม่มาจากไปเพราะโรคร้าย เธอกลายเป็นเด็กกำพร้า และ
หลังจากแม่ตายไปพ่อของเธอก็เริ่มทำงาน บ้านช่องไม่ค่อยกลับ เธอจึงต้อง
อยู่กับพี่เลี้ยง

สถานการณ์ในตอนนั้นไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก แม้พ่อจะไม่มีเวลาให้
แต่ท่านก็เอาใจใส่เธออย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งเธออายุสิบสี่ก็มีสมาชิกใน

บ้านเพิ่มมาอีกสองคน นั่นคืออิงอร ม่ายสาวผู้ชั่วช้า กับอลิน ทั้งคู่มาอยู่
ในฐานะแม่เลี้ยงและน้องสาวนอกไส้

แน่นอนว่าเรื่องนี้สร้างความไม่พอใจให้เธออย่างยิ่งยวด เธออาละวาด
จนบ้านแทบพัง แต่มันก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ เพราะพ่อของเธอได้จดทะเบียน
สมรสกับอีกฝ่าย อิงอรเป็นนายหญิงของบ้านวาณิชพิทักษ์อย่างถูกต้องตาม
กฎหมายทุกประการ

สองแม่ลูกเป็นภัยร้ายแรงต่อเธออย่างแท้จริง ต่อหน้าพ่อทำท่าที่เป็น
อ่อนหวานเอาใจ แต่ลับหลังกลับรวมหัวกันกลั่นแกล้งเธอสารพัด โชคดีที่มี
ริชชีคอยช่วยปะทะ ไม่อย่างนั้นยากที่เธอจะเอาตัวรอดมาจนถึงวันนี้

ฉามาถอนหายใจแรงๆ เพราะทุกอย่างมันเป็นอดีตที่ไม่อาจย้อนกลับ
คืนมา และพยายามปลอบตัวเองว่าอย่างน้อยในวัยเด็กเธอก็เคยมีชีวิตที่ดี
ในขณะที่เด็กหลายคนไม่มี

พอคิดถึงเรื่องนี้เธอก็นึกขึ้นได้ว่า เมื่อก่อนตอนที่เธอยังมีฐานะเคย
รับเด็กไว้ในอุปการะหลายคนผ่านองค์กรการกุศล แต่ตอนนี้เธอตกอับ จึง
ต้องยกเลิกการส่งเสียเด็กบางคนไป แต่เธอยังเขียนจดหมายถึงเด็กเหล่านั้น
เสมอ และบางครั้งก็ส่งของเล่นไปให้ อย่างน้อยมันก็ทำให้รู้สึกได้ว่าตัวเอง
ยังมีคุณค่าต่อใครๆ บ้าง

ในวันที่เหงาจับใจอย่างนี้ บางทีการให้อาจจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

หญิงสาวเดินเข้าไปเลือกของเล่นราคาถูกสองสามอย่าง หลังจากจ่ายเงิน
แล้วเธอก็เดินไปยังลานจอดรถที่มีรถแท็กซี่โบราณของเธอจอดอยู่ นี่คือ
สมบัติอีกชิ้นที่ยังเหลือ เพราะเธอตั้งใจขายมันไปไม่ได้เนื่องจากเห็นทีที่
ราคาเสียจนน่าใจหาย เธอจึงเลือกที่จะเก็บมันเอาไว้ใช้ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็
ไม่มั่นใจว่าเธอจะเก็บมันไว้ได้นานเท่าไร ในเมื่อตอนนี้เธอใกล้จะเข้าขั้นยาก
เข้าไปทุกที

แม้จะกลัดกลุ้มต่อชะตากรรมของตัวเอง แต่สุดท้ายฉามา ก็ปล่อย
ทุกอย่างไป เพราะมันเป็นเรื่องของอนาคตที่ไม่อาจคาดเดา ดังนั้นเธอก็ควร

จะอยู่กับปัจจุบัน เพราะปัญหาไม่ว่างไข ไม่ควรเดือดร้อนตีตนไปก่อนไข้ ให้เสียสุขภาพจิต

ทว่าเคราะห์กรรมของเธอดูเหมือนจะยังไม่สิ้นสุด เมื่อใกล้จะเดินไปถึงรถที่จอดเอาไว้ เธอพบกับชายชชะ ชายอีกคนที่อยากจะลากเธอไปเป็นเมียเก็บให้ได้ แต่เธอก็หนีรอดมาได้เพราะใช้ชื่อของเซนมาอ้าง ฝ่ายนั้นจึงถอยห่างออกไป แต่แล้วทำไมวันนี้ถึงได้กลั้วมาวนเวียนปั่นป่วนปั่นเกลียวอีก

“ถามาคนสวย จะไปไหนจ๊ะ”

เธอตัวตลึงตาไปมองชายชชะแวบหนึ่ง ชั่งน้ำหนักชายผู้นี้เหลือเกิน เธอไม่เล่นด้วยยังตามราวไม่เลิก ริชชีเคยเปรียบเปรยให้ฟังว่าอีกฝ่ายช่างหน้าด้านหน้าหนา ยิ่งกว่าสิ้นหัว

“ไปไหนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเสีย” เธอตอบอย่างไวตัว รู้สึกขะเขย่งที่ต้องเจอจากับผู้ชายคนนี้ ผู้ชายที่มีข่าวฉาวโฉวว่าซ้อมกรรยาตามกฎหมายของตัวเองจนถึงขั้นต้องเข้าโรงพยาบาล จึงรีบก้าวเท้าเพื่อจะหนีไปให้พ้น

แต่ชายชชะไม่ยอมแพ้ เดินมาดักหน้าส่งสายตากำมริ่มาทำให้

“พี่ไปส่งไหมจ๊ะ”

“ไม่ต้อง ฉันเอาธมา”

แม้เธอจะปฏิเสธอย่างไรเยื่อใย แต่อีกฝ่ายก็ยังราวไม่เลิก อาจหาญถึงขั้นหยยข้อมือเธอขึ้นมา

“แต่พี่อยากไปส่ง”

ถามาสะบัดมือด้วยความรังเกียจ คิดในใจว่าหากกลับไปถึงพาราไดส์ เธอคงต้องหาแอลกอฮอล์มาทำความสะอาดฆ่าเชื้อเพื่อไล่เสนียดออกไปจากตัว

“ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง บอกว่าไม่ต้องก็ไม่ต้อง จำไม่ได้หรือว่าฉันเด็กใคร หรืออยากเดือดร้อน” เมื่ออับจนหนทาง มุกเดิมๆ ก็ถูกยกมาอ้างอีกครั้ง

แต่คราวนี้นอกจากชายชชะจะไม่ปล่อยแล้วยังยืมเยาะเธออีกด้วย

“จะสะดอเบอแหลไปถึงเมื่อไหร่จะน้องฉามา ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าน้องแต่งเรื่องขึ้นเพื่อประเคนตัวเองให้หมอนั้น แต่น่าเสียดายที่หมอนั้นไม่สน”

ถ้อยคำแห่งความจริงนั้นทำเอาฉามาตกใจที่ซัยชนะรู้เรื่องนี้ แต่บางทีอาจจะเป็นแค่การโยนหินถามทาง ถ้าเธอตกหลุมพรางก็เสร็จแน่ จึงยืนกระต่ายขาเดียว

“ฉันไม่ได้แต่งเรื่อง ฉันเป็นเด็กของคุณเซนจริงๆ เมื่อคืนคุณเซนยังมาหาฉันที่พาราไดส์ ไม่เชื่อถามใครก็ได้” เธอยืนกราน เพราะเชื่อว่าการที่เซนมาหาเธอเมื่อคืนนั้นคงมีคนเห็นอยู่ไม่น้อย

ซัยชนะยิ้มจนตาปิด ก่อนยกโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วเปิดไฟล์บางอย่างให้เธอดู

“เธอจ๊ะ แล้วคลิปนี้คืออะไร”

ในคลิปคือเหตุการณ์ที่เธอสนทนากับเซนเรื่องที่เขาห้ามเธอแอบอ้างชื่อเขาอีก ฉามาตัวแข็งทื่อ แม้ในคลิปจะไม่ได้มีรายละเอียดมากมายอะไรนัก แต่มันก็ทำให้ใครต่อใครได้รู้ว่า ที่ผ่านมาเธอแต่งเรื่องว่าเธอเป็นเด็กของเซนทั้งที่เขาไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

“เสียงนี้มัน...ใคร ใครเป็นคนแอบอัดเอาไว้”

เธอถามเสียงเข้ม ตั้งใจว่ากลับไปจะจัดการหนอนบ่อนไส้คนนี้ด้วยการให้แม่มาลีไล่ออก

ซัยชนะไม่ยอมตอบว่าได้คลิปมาจากไหน เพียงยิ้มให้อย่างผู้ที่เหนือกว่า

“ถ้าบอกน้องฉามาจะให้อะไรที่เป็นรางวัล” ซัยชนะกล่าวด้วยรอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยชวนชวนลูก หน้าซำยังข่มขู่ต่อ “ลองคิดดูนะว่าถ้ามันแพร่ออกไปจะเกิดอะไรขึ้นกับน้องฉามา”

เธอเป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง เรื่องแบบนี้หากแพร่ออกไปรับรองได้ว่าเธอจะได้ยินแต่เสียงนินทาว่ำร้าย อีกทั้งเธอยังมองเห็นอันตรายเบื้องหน้า

เพราะเธอแอบอ้างชื่อเซินทำให้ผู้ชายหลายคนล่าถอย และหลายคนในนั้นก็เป็นผู้ทรงอิทธิพล หากความลับถูกเปิดเผยว่าจริงๆ แล้วเธอเป็นเพียงนักร้องตัวเล็กๆ ไร้งาน ไร้พิษสง คนพวกนั้นคงไม่ปล่อยให้เธอลอยนวล

“แกต้องการอะไร”

“พูดเพราะๆ กับพี่หน่อยสิจ๊ะ”

ฉามาชมอารมณ์ให้เย็นลง ทั้งที่ในใจนั้นเดือดปุดๆ

“เสียชัชนะ เสียต้องการอะไรเพื่อแลกกับคลิปลีงนั้น”

“ตัวน้องฉามาไงจะ ให้พี่ได้หรือเปล่า” ฝ่ายนั้นตอบพร้อมส่งแวตาทิ้งกระหายชวนชวนลูกมาให้

แม้เธออยากได้คลิปลีงนั้นมากแค่ไหน แต่ถ้าถึงขั้นให้เธอเอาตัวเข้าแลก เธอยอมตายเสียดีกว่า

“ไม่มีทาง”

“แต่พี่จะเอา”

ฉามาฉวยโอกาสที่ชัชนะกำลังเพลอสะบัดข้อมือจนหลุดแล้วรีบออกวิ่ง เพราะรู้ว่าหากเธอไม่วิ่งเธอจะต้องถูกจับไปส่งเวรยามให้แก่ผู้ชายที่มากลั่นด้วยดัดหนอย่างชัชนะแน่ กิตติศัพท์ของผู้ชายคนนี้เลื่องลือไปทั่วภูเถิดว่าเห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ เป็นเพียงเครื่องระบายความใคร่ และเธอก็ไม่เคยคิดจะเป็นสิ่งเหล่านั้นให้แก่ผู้ชายคนไหน

“จับตัวมันมาได้!”

นั่นคือเสียงที่ดังไล่หลังเธอมา ฉามาจึงเลือกที่จะถอดรองเท้าส้นสูงทิ้ง แล้ววิ่งเท้าเปล่าไปตามถนนที่แฉะแฉะโดยไม่สนใจสักนิดว่าตัวเองนั้นจะเปราะเปื้อนอย่างไร สิ่งเดียวที่คิดคือเธอต้องหนีคนพวกนี้ให้พ้น ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่มีหน้าอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป

เคราะห์ซ้ำกรรมชด ฝนที่เพิ่งหยุดไปตกกระหน่ำลงมาจนเธอเปียกปอนไปหมด แต่ก็ไม่เท่ากับที่มันทำให้ถนนลื่น ทำให้เธอต้องลดความเร็วลงและวิ่งอย่างระมัดระวังมากขึ้น

ลูกน้องของชายชณะยังคงตามติดเธออย่างไม่ลดละ มันพยายามดันเธอเข้าที่เปลี่ยวเพื่อจะได้จัดการเธอได้ง่าย แต่ฉามาก็พยายามที่จะวิ่งออกสู่ถนน หวังให้ใครสักคนที่ผ่านมาช่วยเหลือเธอ

“หยุดนะนั่งตัวดี! ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

นอกจากไม่ทำตามคำสั่งแล้ว ฉามายังเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น อีกนิดเดียวเท่านั้นเธอก็จะถึงถนนใหญ่ เธอคิดว่าพวกนี้คงไม่กล้าทำอะไรบู่มบาม แม้จะเป็นพวกมิจฉาชีพ แต่ปัจจุบันพลังมวลชนก็มีอิทธิพลเหมือนกัน พลเมืองดีจะต้องไม่ปล่อยให้เธอถูกรังแกแน่

ปัง!

เสียงบางอย่างดังขึ้นพร้อมกับอาการเจ็บแปลบที่ต้นแขน เจ็บจนร่างของเธอทรุดลง

เธอหันไปมองด้านหลังทันที ดูเหมือนว่ากลุ่มที่ไล่ล่าจะซบักไปเช่นกัน ความปวดแปลบทำให้เธองุนงง ถึงกระนั้นก็ยังรู้สึกพ้อที่จะก้มมองตรงจุดเริ่มต้นของการบาดเจ็บ แล้วความตกใจก็เกิดขึ้นเมื่อเห็นว่าเลือดปริมาณมากกำลังไหลออกมา

เลือด...ทำไมเธอเลือดไหล แล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างไร หรือว่าเกี่ยวกับเสียงปริศนาเมื่อครู่

ความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นพร้อมๆ กับการตกใจ ฉามาไม่รู้หรือว่าอันไหนมันมากกว่ากัน แต่ตอนนี้เธอรู้สึกงุนงงและเริ่มเห็นหนาว

ก่อนที่จะล้มลงใครคนหนึ่งเข้ามาประคองเธอเอาไว้ โอบกอดร่างที่ใกล้จะกลายเป็นน้ำแข็งให้อุ่นขึ้น อุ่นเหมือนอ้อมกอดของพ่อที่ล่องลับไป

เธอพยายามเพ่งมองผ่านความพราเลือนเพื่่อมองหน้าแหล่งความอบอุ่นที่โอบล้อมรอบตัว แต่มันก็ทำได้ยากเย็นเต็มที

“ฉัน...ฉันเป็นอะไรไป” ฉามาพยายามกลั้นความเจ็บปวดแล้วถามออกไปเพราะอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“คุณถูกยิง”

เสียงห่มของคนที่ประคองเธออยู่ข้างคั่นเคยเหลือเกิน เหมือนเคยได้ยินจากไหน แต่ตอนนั้นคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก เธอจึงค่อยๆ เรียบเรียงคำพูดเขาผ่านความมีนงจนกระทั่งรับรู้ได้อย่างสมบูรณ์

“ถูกยิง!” ฌามากร้องออกมาอย่างตกใจ ก่อนที่สติจะดับวูบไป

ทันทีที่รู้ข่าวฌามาถูกยิง พวงมาลีกับริชชีก็รีบตรงดิ่งไปยังโรงพยาบาล แต่เมื่อไปถึงทั้งคู่ก็ตกใจเมื่อเห็นว่าหน้าห้องของฌามา นั้นมีบอดีการ์ดชุดดำ ไม่ต่ำกว่าสิบคนยืนเฝ้าอยู่

“เกิดอะไรขึ้นคะแม่มาลี” ริชชี ล้วงล้อประจำตัวของฌามาเอ่ยถามคนที่มาด้วยกันแล้วลอบมองไปยังชายหนุ่มล่ำสลับกับป้ายชื่อคนป่วยที่ติดอยู่หน้าห้อง ไม่ผิดแน่ ห้องนี้เป็นห้องที่ฌามาพักอยู่ แต่คนพวกนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างไร

“ฉันมากับเธอจะไปรู้ได้ยังไง” พวงมาลีตอบ เสียงค่อนข้างสั่นเพราะยังไม่แน่ใจว่าจะต้องเผชิญหน้ากับใคร

“หรือว่าพี่ฌามาไปเหยียบตาปลาเจ้าพ่อคนไหนเลยโดนยิงบาดเจ็บ” ริชชีคาดเดา เพราะนอกจากที่โรงพยาบาลแจ้งว่าฌามาถูกยิงได้รับบาดเจ็บ ก็ไม่มีใครบอกอะไรอีก แม้แต่ข้อมูลที่ว่าฌามาถูกยิงที่ไหน ใครเป็นคนยิง และทำไมถึงได้ถูกยิง ก็ไม่มีใครบอก

พวงมาลีหน้าเสีย กลัวจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะตั้งแต่ฌามาอยู่ในความดูแลก็ก่อเรื่องบ่อยๆ และครั้งนี้อาจจะไม่ใช่คดีเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา แต่ก็ยังไม่อยากพูดหรือได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นในแง่ร้าย จึงหันไปต่อว่าช่างแต่งหน้าปากเปราะ

“นี่ถ้าพูดอะไรพล่อยๆ อีกฉันจะละและฟันเธอออกมาทั้งปาก เราจะไม่สรุปอะไรทั้งนั้นจนกว่าจะได้เจอฌามา”

“แล้ว...เราจะเข้าไปหาพี่ฌามาได้ยังไงล่ะคะ” ริชชีถามต่อ ถ้าต้องฝ่าวงล้อมหนุ่มๆ เหล่านี้เข้าไปบางทีอาจจะเหลือแต่กระดูก

“ก็บอกเขาสิว่าเรามาทำอะไร”

“ใครจะไปบอกล่ะ ริชชีเหรอ ไม่เอาหรอก แม่มาสิดีกว่า” นอกจาก
เกียงแล้วริชชียังปรีไปหลบข้างหลัง ท่าทางขัดกับรูปร่างใหญ่เทอะทะของ
ตัวเอง

พวงมาลีลลอกตา ต้องอย่างนี้ทุกทีสิน่า สองคนนี้นอกจากจะสร้าง
ปัญหาแล้วยังไม่สามารถพึ่งพาอะไรได้เลย สุดท้ายเพราะความห่วงใยในตัว
หลานสาวนอกไส้ พวงมาลีจึงต้องทำใจกล้าเดินเข้าไปหาบอดีการ์ดที่ดูเป็น
มิตรมากที่สุด แล้วบอกจุดประสงค์ที่ทำให้ตัวเองต้องมาโรงพยาบาลใน
วันนี้

๔

ริชชีรู้สึกหวิวๆ คล้ายจะเป็นลมขณะก้าวเข้าสู่ห้องพักแบบวีไอพีของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง ไม่รู้ทำไมแอร์ที่นั่นถึงได้หนาวยิ่งกว่าอากาศทั่วโลก และดูเหมือนพวงมาลี สาวแกร่งแห่งพาราไดส์จะรู้สึกเหมือนกัน เพราะอีกฝ่ายเดินเบียดเธอตั้งแต่เดินเข้าห้องมา

ทั้งคู่ไม่มีโอกาสได้พูดอะไรกันเลย ทั้งที่ความกลัวและความกังวลมีอยู่เต็มหัวใจ เพราะต่างก็เข้าใจว่านี่คือคำเตือนจากเซนว่าให้เลิกแอบอ้างชื่อเขาโดยเด็ดขาด และตอนนี้เธอสองคนก็จะเป็นรายต่อไปที่จะถูกเซนจัดการทันทีที่เข้าไปยังโซนหนึ่งของห้องที่จัดเอาไว้สำหรับรับแขก สิ่งที่ริชชีเห็นคือร่างสูงของเซนยืนหันหลังให้ เขากำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง ถึงกระนั้นรัศมีความน่ากลัวของเขาก็กว้างแผ่กระจายจนริชชีเข่าอ่อน

ชายใจหญิงทรุดตัวลงคุกเข่าให้อีกฝ่ายทันที ละล่ำละลักอ้อนวอนอย่างลนลาน

“คุณเซนคะ วัชรวิตรีชชีด้วย ต่อไปนี้ริชชีสัญญาว่าจะไม่ปลอมตัวเป็นคุณเซนช่วยพี่เฒ่ามาแอบอ้างอีกแล้ว เช็ดแล้วจริงๆ ค่ะ”

เซนหันขวับ แววดาของเขามีร่องรอยฉงน แล้วมันก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว

ที่เห็นนอกจากฉามาแล้วยังมีสาวประเภทสองคนหนึ่งที่สมรู้ร่วมคิดกัน เมื่อมองให้ติดคนที่เรียกตัวเองว่าริชชีที่มีรูปร่างคล้ายกับเขามาก หากจับแต่งตัวเป็นผู้ชายแล้วสวมวิกผมสั้น มองจากด้านหลังคงเหมือนแฝดของเขาเลยทีเดียว

นี่เองที่ทำให้ใครๆ เชื่อว่าผู้หญิงที่บาดเจ็บอยู่เป็นผู้หญิงของเขาและลือกันว่าเขามาหาเธอบ่อยๆ ทั้งที่เขาเพิ่งเจอเธอครั้งแรกเมื่อคืนนี้

“คุณเซนคะ แม้ว่ามาลีจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับ ไม่ได้สนับสนุน แต่มาลีก็ผิดที่ดูแลเด็กของตัวเองไม่ดี ขอให้คุณเซนยกโทษให้เด็กของมาลีแล้วก็ตามมาลีด้วยนะคะ”

พวงมาลีคุกเข่าอีกคน หลับหูหลับตาขออภัย

ดูเหมือนทั้งคู่กำลังเข้าใจเขาผิด แต่ผิดแค่ไหนเขาไม่แน่ใจจึงถามออกไป “คุณคิดว่าผมเป็นคนทำร้ายเธอ?”

ทั้งคู่พยักหน้าพร้อมกันก่อนจะก้มหน้างุดังเดิม

เซนถอนหายใจหนักๆ จริงอยู่ว่าทั้งหมดมีความผิดเรื่องที่แอบอ้างชื่อเขา แต่เขาไม่เคยคิดจะจัดการด้วยวิธีแบบนั้น เพื่อลดบรรยากาอันตึงเครียดในห้อง เขาจึงกล่าวไปตามความเป็นจริง

“ผมไม่ได้เป็นคนทำร้ายเธอ”

“จริง...จริงหรือคะ” ริชชีเงยหน้าขึ้นมามอง ทำทางไม่เชื่อถือคำพูดของเขาเลย

“ใช่” เซนยืนยัน

“แล้ว...แล้วทำไมพี่ฉามาถึงได้ถูกยิง”

“ความจริงเป้าหมายของกระสุนนัดนั้นคือผม แต่เธอมาขวางเอาไว้”

“ฮ่า...นี่พี่ฉามารักคุณเซนถึงขนาดยอมเป็นเป้ากระสุนแทนเลยหรือคะ” ริชชีมโนเป็นตุเป็นตะ เธอรู้ว่าฉามาชอบเซน แต่ก็ไม่คิดว่าจะใจกล้า

บ้านถึงชั้นเอาชีวิตเข้าแลกเมื่ออีกฝ่ายตกอยู่ในอันตราย นี่มันนิยายหน้าเน่าชัดๆ

แต่ก่อนที่ริชชีจะคิดไปไกลกว่านั้นเศรษฐกิจหนุ่มก็ส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ใช่หรอก มันเป็นความบังเอิญ เธอวิ่งหนีเสียชัยชนะมาแล้ว บังเอิญว่ามีคนกำลังจะยิงผมพอดี เธอก็เลยเคราะห์ร้ายรับกระสุนแทน”

“อ้าว เเธอคะ ก็คิดอยู่แล้วเชื่อว่าคนอย่างพี่ฉามาไม่น่าจะรักใครมากกว่าตัวเอง อู๊ป!” ริชชีรีบปิดปากทันทีเมื่อเปลอพุดถึงพี่สาวในแง่ไม่ดีออกไป

เมื่อรู้สาเหตุการบาดเจ็บของหลานสาวแล้ว พวกมาลิกก็อยากรู้เกี่ยวกับอาการต่อ

“แล้วฉามาเป็นอะไรมากไหมคะ”

“เธอไม่เป็นอะไรมาก กระสุนแค่ถากแขนไปเท่านั้นเอง จริงๆ ไม่จำเป็นต้องนอนโรงพยาบาลด้วยซ้ำ แต่ว่าเพื่อความปลอดภัยผมเลยอยากให้อยู่ดูอาการจนแน่ใจ”

“อ้อค่ะ” พวกมาลิกตอบรับ รู้สึกสบายใจขึ้นมากเมื่อรู้ว่าฉามาไม่เป็นอะไรมาก

“ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดไม่ต้องห่วง ผมจะเป็นคนดูแลเอง แล้วเรื่องค่าทำขวัญ ถ้าเธอตื่นก็บอกให้เธอเรียกร้องกับทนายของผมได้เลย ผมยินดีจ่ายตามสมควร” เซนกล่าวต่อ เขายินดีที่จะรับผิดชอบ เพราะหากเธอไม่มาขวางเอาไว้เขาคงไม่ได้มายืนอยู่อย่างนี้ หรือไม่ก็อาจจะลื่นหือไปเลยก็ได้

“ค่ะ”

“ถ้าฉันผมคงต้องขอตัว ยังต้องไปให้ปากคำแก่เจ้าหน้าที่ ยังไงฝากพวกคุณดูแลเธอต่อด้วยนะครับ”

“ค่ะ”

เซนก้าวยาวๆ จากไปหลังกล่าวจบ เมื่อเซนออกไปแล้วพวกมาลิกกับ

ริชชีก็ถึงกับโผล่เข้าออกกันด้วยความโล่งอกที่ตัวเองยังรอดปลอดภัย และดูเหมือนเรื่องทุกอย่างจะจบลงอย่างสวยงาม การช่วยชีวิตเซนในครั้งนี้ของฉามาน่าจะกลบเรื่องที่ฉามาเคยก่อเอาไว้ได้ ต่อจากนี้ไปทุกคนคงได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

เป็นอย่างไรที่เซนบอก ฉามาไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ที่สลบไปนั้นเกิดจากความตกใจล้วนๆ เธอฟื้นขึ้นมาอีกทีตอนบ่ายแก่ๆ และนั่งฟังริชชีเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเองทั้งหมด

“ฮ่าๆ ว่างั้นะ ฉันถูกยิง?” ฉามาหัวเราะออกมาราวคนไร้สติหลังจากที่ฟังจบ หากเธอไม่เห็นว่ามีบาดแผลตรงต้นแขนจริงๆ เธอก็คงคิดว่าริชชีล้อเล่น

แต่ริชชีไม่รู้สักข่าเลยสักนิด จำได้ว่าตอนที่รู้ข่าวตกใจจนแทบสิ้นสติ

“กีไหนะสิ รู้ไหมริชชีเกือบจะช็อกตาย ถือว่าพาดเคราะห์นะคะคุณพี่”

“พาดเคราะห์หืออะไรละ นี่คือเมตตจากสวรรค์ต่างหาก พระเจ้าเมตตาเราแล้วริชชี”

คิ้วของสาวประภาสองขมวดเข้าหากัน แล้วแย้มเสียงดังอย่างไม่เห็นด้วย “สวรรค์เมตตาอะไรกันคะ กระสุนเฉียดไปนิดเดียว นี่ถ้าวิ่งเร็วกว่านี้หน่อยรับรองได้ไปเผ้าท่านยมแล้ว”

“บอกว่าเมตตาก็เมตตาสี ฉันดีใจมากที่ถูกยิง ดีใจจริงๆ นะ”

คำพูดของคนป่วยทำให้ริชชีงุนงง ถูกยิงนี่นะดี เธอยืนหลังมือไปเตะหน้าผากอีกฝ่ายแล้วพึมพำ “เอ๊ะ ตัวก็ไม่ร้อนนี่คะ หรือว่าตอนโดนยิงล้มหัวกระแทก ไม่ได้การ ริชชีจะไปตามคุณหมอ เผื่อบางที่ต้องตรวจเพิ่ม”

กล่าวจบริชชีก็ลุกขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ก้าวออกไปฉามาก็รั้งข้อมือของอีกฝ่ายเอาไว้เสียก่อน

“ตามทำไม ฉันไม่ได้เป็นอะไรเลยริชชี”

“ไม่จริงหรอกค่ะ ริชชีว่าสมองพี่ฉามามีปัญหา ถูกยิงบาดเจ็บยังนั่ง

หัวเราะว่า อารมณ์ดี นี่ไม่ใช่พื้ณามาที่รัชชี่รู้จัก”

เพราะอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก รัชชี่จึงรู้ว่าพื้ณามาใจเสาะแค่ไหน แค่มีบาดเลือดไหลนิดหน่อยก็เป็นลม พอฟื้นขึ้นมาก็ต้องตีโพยตีพาย แต่นี่กลับทำทุกสิ่งที่มีนัยตรงกันข้าม จึงเป็นเรื่องประหลาดที่รัชชี่ไม่เคยเจอ

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร สมองไม่ได้กระทบกระเทือน แต่ฉันคิดว่ากระสุนนัดนั้นมาจากเกมเทพ”

“เกมเทพอะไร บ้าไปใหญ่แล้ว รัชชี่ไม่น่าสนับสนุนให้พื้ณามาอ่านหนังสือพวกนั้นเลย” หนังสือที่ว่านั่นคือนิยายประโลมโลกที่มีขายตามร้านหนังสือทั่วไป ส่วนใหญ่ว่าด้วยเรื่องความรักอันแสนพาดินระหว่างเศรษฐีหนุ่มกับหญิงสาวแสนธรรมดา

แต่พื้ณามาไม่น่าพาต่อถ้อยคำของรัชชี่ เธอมองผ้าก๊อชที่ปิดแผลแล้วยิ้มออกมา

“เกมเทพที่ทำให้เรื่องของฉันกับเขาไม่จบลงแค่นี้ละสิ”

รัชชี่ปะติดปะต่อถ้อยคำของพื้ณา มาแล้วตากก็เบิกกว้างเมื่อรู้ว่าหญิงสาวจะทำอะไร

“อย่าเชียวนะคะ รัชชี่ว่าปล่อยคุณชนไปเถอะ” รัชชี่พยายามจะโน้มน้าวให้พื้ณามาเลิกลุ่มลุ่มความคิด เพราะเห็นแล้วว่าชนน่ากลัวขนาดไหน ทางที่ดีเมื่อหลุดพ้นแล้วก็ควรจะปล่อยผ่านไปไม่ต้องมาข้องแะกันอีก

“ปล่อยนะปล่อยแน่ แต่อย่างที่คุณอยู่ เธออยู่ที่นี้ต้องมีแบ็ก” พื้ณากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น ในเมื่อชัยชนะมีคิลิปที่ทำให้รู้ว่าเธอกับชนไม่ได้เป็นอะไรกันอยู่ในมือ แน่หนอนว่ามันจะต้องไม่เลิกราที่จะเอาเธอไปเป็นเมียเก็บ ดังนั้นเมื่อเธอช่วยชีวิตเขาเอาไว้ เขาก็ต้องตอบแทนด้วยการช่วยชีวิตเธอบ้าง

“รัชชี่ แต่งหน้า ฉันจำเป็นต้องไปบิบน้ำตาทวงบุญคุณคน”

“แต่...แต่ว่า...” รัชชี่ลังเล กลัวเหลือเกินว่าพื้ณามาจะหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว และคราวนี้ชนอาจจะไม่ยอมปล่อยพวกเธอไปง่ายๆ อย่างนี้อีก

เมื่อเห็นพี่เลี้ยงประจำตัวล้ม ฌามาจึงจำเป็นต้องหาทางโน้มน้าวเพื่อ
ให้ริชชี่ยอมช่วยเหลือ

“ริชชี่ เสียชัยชนะรู้ว่าฉันกับคุณเซนไม่ได้เป็นอะไรกัน มันมีเคล็ดลับที่
ฉันเจอกับคุณเซนเมื่อคืนนี้ มันขู่ว่าถ้าไม่นอนกับมัน มันจะเอาคลิบนั่น
ไปแฉ คิดดูสิ ถ้าเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นเราคงยังอยู่ที่นี้ได้อีกไหม”

คำพูดของฌามาทำให้ริชชี่ตกใจ ความล้มเหลวโหมบิณหายไปทันที

“นั่นพี่มามาแน่เลยละ ริชชี่จะจัดการให้ อยากได้ลูกโหนดแบบไหน
บอก”

“ดีมาก ฉันจะทำพลาดไม่ได้ เพราะนี่คือทางเดียวที่จะทำให้ชีวิตของ
เราอยู่อย่างสงบ ทำมาหากินอย่างสะดวกใจ ไม่มีผู้ขายบ้าต๋นหาคนไหนกล้า
มาก่อกวนเรามาก เราต้องช่วยกันริชชี่ ทำให้ทุกคนได้เห็นว่าฉันเป็นผู้หญิง
ของเขาจริงๆ” ฌามากล่าวอย่างมาดมั่น แผนการนี้เธอเอาอนาคตตัวเอง
เป็นเดิมพัน และมันต้องสำเร็จเท่านั้นเธอถึงจะรอดปลอดภัย

แม้ริชชี่ไม่รู้ว่ฌามาจะดำเนินแผนการขั้นต่อไปอย่างไร แต่ก็พร้อม
ที่จะทำตามคำสั่งของลูกพี่เสมอ จึงหยิบกระเป๋าถือที่มีอุปกรณ์การแต่งหน้า
ครบครันออกมา จากนั้นก็เทเครื่องสำอางทั้งหมดลงบนเตียง แล้วเริ่ม
แต่งหน้า แต่ใจหัยวันนี้ยากกว่าทุกวัน เพราะต้องแต่งให้หน้าสงสารและดูโหด
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ใบหน้าสวยใสของฌามาไม่เอื้ออำนวยให้มีรูปลักษณ์
เช่นนั้นเอาเสียเลย

หลังจากแต่งหน้าจนโหดได้ที่ ฌามาก็ขอให้คนของเซนพาเธอไป
พบเขา เธอเพิ่งรู้ว่าโรงพยาบาลแห่งนี้มีรายชื่อเซนเป็นผู้ถือหุ้นอยู่ครึ่งหนึ่ง
ดังนั้นเขาจึงมีห้องอยู่ชั้นบนของอาคารซึ่งเป็นส่วนของการบริหาร เมื่อคน
ของเขาติดต่อเลขานุการประจำตัวของเซนไปแล้ว ก็ได้รับคำสั่งให้พาเธอขึ้นไป
รอด้านบน

ฌามาอดไม่ได้ที่จะมองสำรวจ ที่นี้เป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่มาก

แต่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องคำรักษาพยาบาล คนไม่มีเงินถึงเงินถึงอย่าหวังว่าจะได้อย่างกรายเข้ามา เศรษฐีบางคนยังขาด เลือกรับบริการของโรงพยาบาลอื่นที่ถูกกว่านี้

แม้ราคาจะแสนแพงแต่ก็ยังมีคนเข้ามาใช้บริการค่อนข้างหนาแน่น อาจเพราะที่นี้ติดทะเลจึงให้บรรยากาศแตกต่างจากโรงพยาบาลทั่วไป อีกทั้งห้องพักทุกห้องยังตกแต่งประหนึ่งห้องพักในโรงแรมห้าดาว อุปกรณ์เครื่องใช้ล้วนเกรดเอ มียี่ห้อม น้ำยาฆ่าเชื้อก็ไม่มียี่ห้อจนจุก แต่ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์ จูงใจให้เหล่าภิกษุสามเณรเข้าพักเพื่อดื่มด่ำบรรยากาศประหนึ่งมาพักผ่อน ไม่ใช่มาพักรักษาตัว

เธอถูกพาขึ้นลิฟต์ส่วนตัวของผู้บริหาร เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นจุดหมายปลายทางก็มีผู้หญิงแต่งกายเนียบและสุภาพยืนรอเธออยู่แล้ว

“เชิญค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นผายมือให้เธอด้วยท่าทางนอบน้อม สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ฉมาคิดถึงบรรยากาศเดิมๆ ตอนที่พ่อของเธอยังเป็นสถาปนิกชื่อดัง มีบริษัทก่อสร้างเป็นของตนเอง ตอนนั้นเธอก็ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ ซึ่งมันห่างหายไปนานจนเธอเกือบจะลืมไปแล้ว

เมื่อสุดทางเดินผู้หญิงคนนั้นก็หยุด แล้วเปิดประตูไม้บานใหญ่ตรงหน้า ก่อนจะหันมากล่าวกับเธอ

“คุณเซนบอกให้คุณรอที่นี่”

“ขอบคุณค่ะ” ฉมากล่าวขอบคุณอย่างมีมารยาท แม้เธอจะเป็นคนเอาแต่ใจ แต่เรื่องนี้เธอได้รับการปลุกฝังจากแม่ผู้จากไปจนมันอยู่ในกลมสันดาน

ฉมาก้าวเข้าไปในห้อง จากนั้นประตูก็ดปิดลง เป็นอีกครั้งที่เธอต้องอยู่คนเดียวในสถานที่อันไม่คุ้นเคย มันทำให้เธอรู้สึกหวั่นใจอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกัน

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ พลังคิดว่าที่นี่น่าจะเป็นห้องทำงาน

ของเขา ซึ่งก็ทำให้เธอนึกถึงที่ทำงานของพ่อ เมื่อก่อนพ่อของเธอก็เคยทำงานอยู่ชั้นบนสุดของอาคาร ในห้องที่ใหญ่ที่สุดและเป็นตึกที่สวยงามที่สุดในประเทศนี้

ฉมาน วาณิชพิทักษ์ พ่อของเธอเป็นสถาปนิกชื่อดัง ท่านมีบริษัทรับเหมาก่อสร้างขนาดใหญ่ที่รับงานระดับชาติมาแล้วมากมาย ร่ำรวยชนิดที่สามารถสร้างบ้านด้วยทองคำกันเลยทีเดียว ลูกสาวคนเดียวอย่างเธอก็ไม่ได้ต่างจากนางหงส์ ไม่ว่าจะกราบไปไหนก็เป็นทีสนใจของคนในแวดวงสังคม เพราะนอกจากพ่อจะร่ำรวยแล้ว แม่ก็ยังเป็นผู้ดีเก๋ามีถ่อมมีตระกูล

หลังจากแม่ตายเธอก็กลายเป็นเด็กกำพร้าไร้สงสาร พ่อจึงตามใจเธอราวกับเจ้าหญิงตัวน้อยๆ ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ ฉามา วาณิชพิทักษ์ ต้องการแล้วไม่ได้ ไม่ว่ามันจะยากเย็นแค่ไหน พ่อของเธอก็จะสรรหามาให้เธอโดยไม่ปริปากบ่น

และนั่นเองที่เป็นต้นเหตุให้เธอใช้ชีวิตอย่างประมาท ตามใจตัวเอง สนใจแต่ตัวเอง ละเลยทุกอย่างรอบตัว รวมถึงพ่อของเธอด้วย กว่าจะรู้ว่าพ่อมีคนอื่นมายืนอยู่ข้างกายก็สายไปแล้ว

ความโกรธและความน้อยใจทำให้เธอไม่คุยกับพ่อ แม้อยู่บ้านหลังเดียวกันแต่ก็ทำตัวเหมือนคนไม่รู้จักกัน เธอเที่ยวเตร่จนดึกดื่น กลับบ้านตอนสาย ส่วนฉมานนั้นก็ออกไปแต่เช้าตรู่ เกือบสี่เดือนที่เธอใช้ชีวิตอย่างนี้แต่จู่ๆ สวรรค์ที่เคยมีก็พังลงตรงหน้าเมื่อโรงพยาบาลโทร. มาแจ้งว่าพ่อหัวใจวายกะทันหัน แต่เหตุการณ์ก็ยังไม่เลวร้ายเท่ากับที่หลังจากนั้นไม่กี่วัน พ่อของเธอก็จากโลกนี้ไปและทิ้งหนี้สินจำนวนมหาศาลเอาไว้ให้ โดยที่แม่เลี้ยงตัวแสบหนีไปเสวยสุขกับผู้ชายอื่น แถมยังหอทรัพย์สินส่วนหนึ่งที่ควรเป็นของเธอไปด้วย

เธอพยายามจะฟ้องร้องเรียกส่วนที่แม่เลี้ยงยึดไปคืนมา แต่แน่นอนว่าเมื่อไม่มีเงินก็ไม่มีทนายคนไหนอยากจะช่วยเหลือเธอเช่นกัน สุดท้ายเธอจึงแพ้คดีและต้องขายทรัพย์สินทั้งหมดของพ่อเพื่อใช้หนี้ บางอย่างขาย

ไม่ได้ก็ถูกธนาคารยึดไป

น้ำตาของฉามาเกือบจะไหลออกมาเมื่อนึกถึงเรื่องนี้อีกครั้ง แต่เธอก็เก็บกลัมนั้นเอาไว้ภายใน เมื่อยังมีชีวิตอยู่เธอก็ยังคงต้องดิ้นรนต่อไป และตอนนี้เธอควรหาวิธีที่จะทำให้แน่ใจอ่อน ยอมให้เธอเป็นผู้หญิงของเขา ก่อนที่เขาจะกลับประเทศไปและเธอจะไม่มีวันได้เจอเขาอีกเลยตลอดชีวิต

เมื่อต้องรอเขา ฉามาจึงไปปักหลักที่โซฟารับแขก สายตาจ้องจ้องไปที่ประตูตลอดเวลา ขณะเดียวกันก็พยายามหาคำพูดที่คิดว่าดีที่สุดเพื่อโน้มน้าวให้เขามอบสิ่งที่ต้องการ แต่หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว เชนก็ยังไม่ปรากฏตัว หนึ่งตาของเธอเริ่มปิดเนื่องจากฤทธิ์ของยาแก้ปวด และในที่สุดก็ทนไม่ไหว เธออิงศีรษะกับเบาะหนัง บอกตัวเองว่าพักสายตาสักหน่อยคงไม่เป็นไร หากเชนเข้ามาเธอคงได้ยินเสียงประตูเปิด ค่อยตื่นขึ้นมาตอนนั้นก็ยังไม่วาย

เสียงพิบัพพเหมือนใครบางคนกำลังพลิกกระดาษปลุกให้เจ้าหญิงนิทราตกจากเตียงจากความฝันอันแสนหวาน เธอรู้สึกรำคาญและอยากนอนต่อเพื่อสานความฝันนั้นให้จบ ทว่าเธอนอนมากพอแล้วจึงไม่มีความหวังเหลืออยู่อีก สุดท้ายจึงจำต้องลืมตาขึ้นมาอย่างเกียจคร้าน

โคมไฟแก้วเจียรระโนหรูหราเป็นสิ่งที่ฉามามองเห็น แต่โคมไฟแบบนี้ไม่มีที่ห้องในพาราไดส์ จึงทำให้เธอรู้ตัวทันทีว่าเผลอหลับไประหว่างนั่งรอเชนอยู่ในห้องทำงานของเขา

ร่างบางลุกพรวดขึ้น เธอภาวนาขออย่าให้เชนกลับมาเห็นเธอในสภาพนี้ แต่พระเจ้ามักจะไม่ว่างเธอ ทันทีที่มองไปยังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ก็สบตา กับเขาเข้าอย่างจัง

สายตาของเขาทำให้หน้าเธอแดงร้อน รู้สึกอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนีที่เผลอหลับต่อหน้าต่อตาเขา

“คุณกลับมาแล้วหรือ” เธอถามเพื่อแก้อาการเกือกระดากของ

ตัวเอง

“ก็น่าจะสักสามชั่วโมงได้แล้ว” เซนตอบพร้อมกับก้มหน้าลงเห็นเอกสารต่อ สีหน้าของเขายังคงเย็นชา ไม่แสดงออกว่ารู้สึกอย่างไร

คำตอบนั้นทำให้เธอเบือนหน้าไปมองนาฬิกาที่ผนังช้าๆ แล้วดวงตาก็เบิกกว้างขึ้นเมื่อพบว่าเธอกลับไปนานขนาดนั้นจริงๆ

“ทำไมคุณไม่ปลุก” เธอโวยเสียงอุบอิบ พลางสำรวจคราบน้ำลายที่อาจจะเปื้อนโซฟาราคาแพงของเขา ซึ่งมันมีอยู่หน่วยหนึ่งจึงรีบใช้ชามกระป๋องเช็ดทันที และหวังว่าเขาจะไม่เห็นมันก่อนหน้านี้

“ปลุกแล้ว แต่คุณไม่ยอมตื่น” เซนเลือกที่จะกล่าวเพียงเท่านั้น ทั้งที่ความจริงเธอทำมากกว่าการไม่ยอมตื่น นั่นคือสารภาพรักกับเขาในขณะที่เธอกำลังหลับ เขาก็คิดว่าบางทีการปล่อยให้เธอฝันอยู่อย่างนั้นน่าจะเป็นเรื่องที่ดีกว่าตื่นมาเจอความจริงในโลกปัจจุบัน ทั้งที่เขาก็อดหวั่นใจไม่ได้ว่าในความฝันนั้นเขาจะถูกเธอลวนลามมากแค่ไหน

“น่าจะเป็นเพราะยาแก้ปวดที่ฉันกินเข้าไป ปกติฉันตื่นง่ายจะตาย” ฌามาพยายามหาข้ออ้างเพื่อแก้ตัวของตัวเอง ความจริงเธอรู้ว่าตัวเองขี้เซาขนาดไหน แต่ต่อหน้าเขาเธอก็อยากดูดี ความเป็นกุลสตรีบ้าง

“จริงๆ คุณควรจะพักผ่อนต่ออีกสักหน่อย จะรีบออกจากโรงพยาบาลทำไม” ที่ถามเพราะเขาได้ข้อมูลมาจากเลขาฯ ว่า ฌามาทำเรื่องออกจากโรงพยาบาลแล้ว และแพทย์ก็อนุญาตให้เธอกลับไปรักษาตัวต่อที่บ้านได้ เนื่องจากไม่ได้เป็นอะไรมากจนถึงกับต้องร้องให้อยู่ต่อ

“ฉันกลัวคุณหนีไป” นั่นคือคำตอบที่อยู่ในใจของหญิงสาว แต่หากเธอตอบไปอย่างนั้น อาจจะเป็นการแหวกหญาใจสูงเกินไป จึงยิ้มหวาน และตอบในสิ่งที่ตรงข้ามกับความจริง

“ฉันไม่ได้บาดเจ็บอะไรมากมาย เกรงใจทางโรงพยาบาลที่ต้องมาคอยดูแล ฉันก็เลยคิดว่ากลับไปนอนที่บ้านดีกว่า”

“แล้วคุณขอพบผมเพราะ...”

พอเห็นแววตาที่เขามองมา ความละอายก็ก่อเกิดในหัวใจทันที ทั้งเธอและเขารู้ดีว่าที่เธอเอาตัวไปรับกระสุนแทนเขานั้นมันเกิดจากอุบัติเหตุ ไม่ใช่ความตั้งใจของเธอเอง ดังนั้นเธอไม่มีสิทธิ์เลยที่จะทวงบุญคุณกับเขา แต่ตอนนี้เธอเข้าใจจน มรสุมรุมล้อม หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเขา เธอก็เดาไม่ออกเลยว่าภายภาคหน้าจะดำรงชีวิตต่ออย่างไร จึงต้องกลั่นใจกล่าวในสิ่งที่ไม่อยากพูดออกไป

“คุณบอกว่าจะให้ค่าทำขวัญฉัน”

พอเธอออกไปแบบนั้น แวบหนึ่งเธอเห็นแววตาเย้ยหยันจากเขา มันเกือบทำให้เธอเปลี่ยนใจลุกขึ้นเดินหนีเพราะความอาย แต่ก่อนที่เธอจะทำอย่างนั้นแซกก็กล่าวขึ้นมาเสียก่อน

“ฉันคุณจะเรียกค่าทำขวัญเท่าไร” ชายหนุ่มถามพร้อมกับคว่ำสมุดเช็กขึ้นมา เขาใช้สายตานิ่งๆ มองตรงมายังเธอระหว่างรอคอยตัวเลขเพื่อจะได้กรอกมันลงไป

สายตาและท่าทางของเขาทำเอาฉ้ามารู้สึกตัวในอกเพราะความน้อยใจ เขาคงคิดว่าเธอกระหายเงินจนต้องวิ่งโร่มาทั้งที่ยังไม่หายดี จึงมองตอบด้วยแววตาตัดพ้ออย่างไม่รู้ตัว

“ผมรอคำตอบจากคุณอยู่นะ” เซนถามถึงตัวเลขอีกครั้งเมื่อเห็นเธอยังไม่พูดอะไร แต่คราวนี้น้ำเสียงเขาอ่อนลงมาก

“ฉันไม่อยากได้เงินเป็นค่าทำขวัญหรอกค่ะ”

ในที่สุดเธอก็โผล่ออกไป เกือบจะบอกออกไปด้วยซ้ำว่าระหว่างเธอกับเขาก็ถือว่าให้หมดสิ้นเรื่องราวกันไป แต่เมื่อคิดหาเรื่องที่เธอกลัวว่าจะทำให้ริชชีกับพวกมาลีเดือดร้อน เธอจึงต้องตัดใจลดศักดิ์ศรีของตัวเอง แล้วกล่าวสิ่งที่คิดเอาไว้มาก่อนหน้านี้

“ฉันแค่ต้องการเป็นผู้หญิงของคุณ”

๕

“เป็นผู้หญิงของผม? พูดเป็นเล่น”

เป็นครั้งแรกที่ฉามาเห็นสีหน้าที่แสดงถึงอาการตกใจของเซน แต่มันก็ไม่แปลกหรอก เป็นใครก็ต้องตกใจ แม่แต่ตัวเธอเองก็ยังไม่คิดว่าสุดท้ายจะกล้าหาญชาญชัยพูดคำนั้นออกไป

แต่เมื่อพูดไปแล้วเธอก็คงกลับคำไม่ได้ จึงยืนยันในสิ่งที่ตัวเองต้องการจากเขา

“ไม่เล่นค่ะ ฉันพูดจริง”

“ไม่ละ ไม่มีทาง” เขาส่ายหน้าหัวือแล้วปฏิเสธอย่างไรเยื่อใย

แม้จะน้อยใจและสับสนตัวเอง แต่เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอมีอนาคตเป็นเดิมพัน ดังนั้นมีทางเดียวคือต้องโน้มน้าวเขาให้สำเร็จ

“ตอนนี้ฉันกำลังตกอยู่ในอันตราย”

“ใช่ ผมรู้” เซนตอบสวนทันควัน

เขาพอรู้สถานการณ์ของหญิงสาวตรงหน้าว่ากำลังมีปัญหากับผู้มีอิทธิพลรายใหญ่ของจังหวัด แต่ทั้งหมดเป็นเพราะเธอก่อเรื่องเองไม่เห็นจะ

เกี่ยวกับเขาลักนิต ดังนั้นหากเธอจะเอาเรื่องนี้มาเป็นข้ออ้างสร้างภาระให้แก่เขา บอกเลยว่าไม่มีทาง

“ทั้งหมดเป็นความผิดของคุณ ถ้าคุณไม่กู้เรื่องระหว่างผมกับคุณขึ้นมา คุณก็จะมีเรื่องกับคนพวกนั้น”

เขาตักคอกอย่างถูกทาง ทำให้ผมมาอดขุ่นเคืองใจไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเธอจะจนมุม เพราะก่อนมาพบเขาเธอได้เตรียมการเรื่องนี้มาอย่างดี

“เรื่องเสียชั้ยชนะก็เรื่องหนึ่งคะ แต่อย่าลืมอีกเรื่องหนึ่งลึคะ เรื่องที่ฉันดันเอาตัวไปปรับกระสุนแทนคุณ ถ้าเกิดคุณยังต้องการปิดปากฉันล่ะ ฉันจะทำยังไง ฉันเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ เท่านั้นเอง”

ขณะพูดเธอก็เสริมทำสีหน้าหวาดหวั่นเกินจริง และใช้สายตาที่บ่งบอกว่าเรื่องนี้เขาผิดเต็มๆ เขาต้องรับผิดชอบ

“เขาต้องการชีวิตผม ไม่ใช่ชีวิตคุณ” เซนแย้ง

ท่าผมมากลับสายหน้าแล้วยกเหตุผลของตัวเองขึ้นมาอ้างต่อ “แล้วสิ่งที่ฉันกลัวมันเป็นไปได้หรือ คุณลากฉันมาติดร่างแหก็ต้องรับผิดชอบดูแลความปลอดภัยให้ฉันหน่อยสิ”

“ฉันผมจะหาบอดีการ์ดให้คุณ” เซนเสนอ มันเป็นวิธีการที่ง่ายกว่าการหอบหิ้วเธอไปไหนมาไหนด้วย

“เอ...ถ้ามีบอดีการ์ดเต็มพาราไดส์แล้วคนอื่นเห็นเข้า เธอจะคิดยังไงนะ พาราไดส์ยังคงพลุกพล่านอยู่ด้วย อีกอย่างถ้าเกิดนักข่าวได้กลิ่นเรื่องที่ฉันปรับกระสุนแทนคุณแล้วมาถาม เกิดฉันหลุดปากไปมันจะมีผลยังไง”

แม้ไม่ยากบังคับเขาด้วยวิธีนี้ แต่ในเมื่อเขาไม่ยอมตกลงง่ายๆ ผมมาก็ต้องตัดใจวางไฟโบ้สุดท้ายลง มองเขาอย่างวัดใจ

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด สีหน้าของเซนเปลี่ยนไปทันที ใบหน้าขาวๆ ของเขาเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ เสียงของเขาก็ห้วนขึ้นด้วย

“คุณกำลังขู่ผม!”

แม้จะรู้ว่าทำให้เขาโกรธแล้วและเธอเองก็หวาดหวั่น แต่เธอยอดไม่ได้

อนาคตของเธอขึ้นอยู่กับข้อตกลงในวันนี้ ดังนั้นการต่อรองครั้งนี้เธอต้องชนะ

“คนอย่างฉันไม่มีอะไรจะเสียนอกจากชีวิตของฉัน ฉันจึงต้องรักษามันไว้อย่างดีที่สุด แต่ฉันเป็นคนรักสุขภาพพูดนะคะ ถ้าคุณให้ฉันอยู่ด้วยสักระยะหนึ่ง หลังจากที่คุณกลับประเทศของคุณไป ฉันจะไม่ยุ่ง ไม่ต่อแยะคุณ ไม่พูดถึงคุณ เราจะไม่รู้จักกัน และฉันจะไม่ติดต่อคุณอีก”

“แล้วถ้าคุณผิดสัญญา?”

“คุณจะไปไหนหมกป้าที่ไหนก็เชิญ”

“แล้วคุณไม่กลัวเธอว่าตอนนี้ผมจะเอาคุณไปหมกป้า” เขาถามเสียงเย็น

กลัวสิ...ถ้ามีทางเลือกที่ดีกว่านี้เธอคงไม่เสี่ยงทำอะไรบ้าๆ แต่ไหนๆ บ้าแล้วก็ต้องบ้าให้ถึงที่สุด

ฉามาย้มหวานเพื่อประจบเขาเต็มที่

“ฉันรู้ว่าคุณไม่ทำหรรอก คุณไม่ใช่คนเลวนี่คะที่เอะอะแล้วจะฆ่าๆ นะ ขอแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เดือนเดียวก็ได้ ขอให้ฉันมีที่หลบภัยสักนิด”

เขนค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกช้าๆ มองเธออีกครั้งด้วยความลึกลับใจ เขาจะเชื่อเธอได้ไหมว่าวันหนึ่งเมื่อจากกันไปแล้วเธอจะหาอย่างที่พูด

“จะให้ฉันเขียนสัญญาก็ได้ ถ้าผิดสัญญาคุณฟ้องฉันได้เลย ไม่สิ ฉันไม่มีอะไรให้คุณฟ้องแล้ว เอาจี้ ฉันสาบานว่าหากถึงเวลานั้นแล้วฉันยังต่อแยะคุณอีกแล้วคุณยิงฉันทิ้ง ฉันรับรองว่าจะไม่จองเวร ไม่เป็นผีมาหลอกคุณแน่นอน”

เขนอยากหัวเราะคำพูดที่เต็มไปด้วยความจริงจังของเธอ แน่หนอนว่าตั้งแต่เขาเริ่มเรียนแพทย์จนกระทั่งจบแพทย์แล้วลาออกมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว เขาไม่เคยเจอสิ่งที่เรียกว่าผี ดังนั้นเขาจึงคิดว่าต่อให้เธอตายไปจริงๆ ด้วยน้ำมือเขา เธอก็ไม่มีทางจองเวรเขาได้หรอก

แต่สายตาของเธอมันทำให้ใจเขาอ่อนโยน และรู้ว่าหากไม่ตกลง

เธอคงไม่เลิกราแน่

“สิบห้าวันเท่านั้น คุณจะอยู่กับผมแค่สิบห้าวัน แล้วจากนั้นต่างคนต่างไป ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีก”

“จะ...จริง...จริงหรือคะ!”

ดวงตากลมคู่นั้นเบิกกว้าง ความระยิบระยับของมันทำเอาเซนตะลึงไปในทันที

เมื่อพูดออกไปแล้วก็ไม่อาจกลับคำ เชนพยักหน้าเบาๆ แทนคำยืนยัน สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือรอยยิ้มที่กว้างกว่าเดิม กับน้ำเสียงที่แสดงถึงความยินดีอย่างไม่ปิด

“จริงนะคะ คุณห้ามเปลี่ยนใจแล้วนะ”

“แต่ระหว่างที่เราอยู่ด้วยกันผมมีข้อตกลงกับคุณ ซึ่งคุณต้องทำตาม ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจะเป็นโมฆะ คุณต้องออกจากชีวิตผมไปทันที”

“เชิญคุณว่ามาได้เลยคะ” เธอรับคำอย่างว่าง่าย รอยยิ้มยังประดับอยู่บนใบหน้า

“ห้ามบอกใครว่าคุณอยู่กับผม”

ข้อตกลงของเขาทำเอาเธอมาถึงกับสตัน นั่นมันคือเป้าหมายของเธอ ที่เธออยากอยู่กับเขาสักระยะหนึ่งก็เพื่อให้คนอื่นๆ เข้าใจว่าเธอกับเขามีสัมพันธ์ต่อกัน แต่ถ้าเขาไม่ให้เธอบอกใคร เธอจะอย่างไร สิ่งที่เคยพยายามมาทั้งหมดก็ไม่มีผลอะไรนะสิ

“ได้...ได้...ยังงั้น”

“ทำไม่ได้ไม่ได้ หรือว่าที่คุณมาอยู่กับผมไม่ใช่เพราะความพลอดถัก แต่คุณอยากได้ออย่างอื่น”

เซนตักคอ ทำให้เธอมารู้ว่าผู้ชายคนนี้รู้เท่าทันความคิดของเธอ จะฉลาดไปไหนนี่!

หากเธอยอมรับมันก็จะดูหน้าหนาหน้าหนานไปหน่อย ดังนั้นจึงต้องปฏิเสธ

“มะ...ไม่ใช่สักหน่อย แต่เพราะว่ายังงิรัชชีกับแม่มาลิกี่ต้องรู้ ฉันหมายถึงเพื่อนของฉันกับเจ้าของพาราไดส์ แม่มาลิเป็นผู้ปกครองของฉันตอนนี้”

“นอกจากสองคนนี้ คุณห้ามบอกคนอื่นอีก”

‘ใจร้าย’ เธอโอดครวญในใจ แต่หากไม่รับปาก เธอคงไม่ได้ไปอยู่กับเขา โบราณว่าไว้กำขี้ดีกว่ากำตด ดังนั้นเธอจึงพยักหน้าเบาๆ เพื่อเป็นการตอบรับ แล้วค่อยหาวิธีอื่นบอกให้คนอื่นรู้ว่าเธออยู่กับเขาในภายหลัง มันต้องมีช่องว่างบ้างละ

ฉามาเพ็งคิดได้ว่า การที่จะให้เขาทำข้อตกลงฝ่ายเดียวก็เหมือนเป็นการเอาเปรียบเธออยู่ไม่น้อย รวมทั้งมีเรื่องหนึ่งที่เธอรู้สึกหวั่นใจ จึงขอยื่นข้อเสนอของตัวเองกลับไปบ้าง

“ฉันเองก็มีข้อตกลงที่อยากจะตกลงกับคุณเหมือนกัน”

เชนห์ริตา ใช้สายตาของคนที่เหนือกว่ามองเธอ แล้วกล่าวเสียงเย็น “ข้อตกลง? คุณไม่น่าจะมีสิทธิ์มาทำข้อตกลงกับผมนะ”

“มันเป็นเรื่องสำคัญนะ ไม่พูดไม่ได้” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง เพื่อยืนยันว่ามันสำคัญจริงๆ

“งั้นก็ว่ามา ผมจะลองฟังดู ถ้ารับได้ก็ไม่น่าจะมีปัญหา” ในที่สุดเขาก็ยอมรับฟัง

ทว่าเรื่องที่พูดมันเป็นเรื่องที่ชวนกระอักกระอ่วนใจ ฉามาจึงนั่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อทำใจก่อนที่จะพูดออกไปอย่างไม่ค่อยเต็มเสียงนัก

“ฉันอยากถามคุณข้อหนึ่ง ถ้าระหว่างที่เราอยู่ด้วยกันเกิดมีอะไรกันขึ้นมา คุณจะทำยังไง”

“มีอะไรกัน?” เขาทวนด้วยสีหน้างุนงง “คุณหมายถึงอะไร”

ฉามารู้สึกว่เลือดร้อนๆ สุกจิตสู่ผิวหน้า เขาถามคำถามนี้ด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาราวกับว่าวันนี้กินข้าวกับอะไร ทั้งที่ตอนนี้เธออายจนแทบจะมุดไซฟา แต่บางทีเซนอาจจะไม่เข้าใจภาษาไทยอย่างแจ่มชัด ดังนั้น

เธอจึงยอมขยายความ

“ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ด้วยกัน หากคุณหน้ามีตปล้ำฉันขึ้นมา เรื่องของเราจะเป็นยังไง มันจะจบที่สิบห้าวันหรือเปล่า”

เมื่อเธอถามออกไปแล้วสีหน้าของเซนก็เปลี่ยนไปทันที เหมือนเขากินยาขมๆ เข้าไปอย่างนั้นแหละ

บรรยากาศในห้องเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วน หลังจากผ่านไปหลายอึดใจเซนก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วตอบคำถามข้อนั้นของเธอ

“มันจะไม่มีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น ผมไม่ใช่ผู้ชายมกง่ายแบบนั้น”

ใจจริงเธอก็เชื่อว่าเซนจะปฏิบัติต่อเธอด้วยความสุภาพ เพราะเธอคือแฟนคลับตัวงของเขาคิดตามข่าวเขามาเป็นปีๆ จึงรู้นิสัยเขาอยู่ไม่น้อย แต่เรื่องแบบนี้มันก็ไวใจไม่ได้ โลกกลางคืนที่เธออยู่ตอนนั้นสอนให้รู้ว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีแรงดึงดูดต่อกันมากมายขนาดไหน ดังนั้นหากพลาดพลั้งเธอต้องมีโอกาสการันตีว่าจะไม่เสียเปรียบ

“มันก็ไม่แน่นอน ฉันเป็นผู้หญิง คุณเป็นผู้ชาย เรื่องแบบนั้นก็อาจจะเกิดขึ้น และถ้ามีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น คุณต้องรับผิดชอบฉันด้วยการแต่งงาน”

“ต้องถึงขนาดนั้นเชียวเธอ” ชายหนุ่มถาม เพราะคำว่าแต่งงานไม่เคยอยู่ในความคิดเขา แล้วยิ่งกับเธอมันยิ่งไม่ใช่

“ก็ไหนคุณยืนยันว่ามันจะไม่เกิดทางเกิดขึ้น งั้นคุณก็ต้องกล้ารับประกันสิคะ หรือว่าจริงๆ แล้วคุณก็หวั่นไหวกับฉันเหมือนกัน”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยการทำทนายของผู้หญิงตรงหน้าทำให้เขาหวั่นไส้ตึงๆ และยังไม่ทันได้คิดให้ถืถ้วนเขาก็หลุดปากออกไปเสียแล้ว

“ได้ ถ้าสิบห้าวันนั้นผมล่วงเกินคุณถึงขั้นนั้น ผมจะแต่งงานกับคุณ”

“จริงนะ พูดแล้วห้ามผิดสัญญารู้เปล่า”

ฉามาย้มร่า ในขณะที่เซนเพิ่งรู้ว่าเขาตกหลุมพรางเธอเข้าให้แล้ว แต่จะถอนคำพูดคงไม่ทันจึงต้องนั่งเสียบ ลีๆ แล้วเขาเองก็ไม่กังวลมากนัก

เพราะเชื่อว่าตนเองน่าจะยับยั้งจิตใจในเรื่องนี้ได้

“แล้วคุณทำงานเสร็จหรือยังคะ ถ้าเสร็จแล้วเราไปกันเลยไหม จันทน์งนอนอยากพักผ่อนแล้ว”

“ไปไหน” เซนถามอย่างงุนงง

“ที่บ้านคุณไง หรือคุณจะเบียร์”

“ผมไม่เคยเบียร์ใคร แต่คุณยังไปบ้านผมตอนนี้ไม่ได้”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ ก็คุณตกลงแล้วนี่” น้ำเสียงของเธอแสดงความผิดหวังอย่างชัดเจน เพราะตอนนี้เธอไม่อยากจะกลับไปพาราไดส์ ไม่อยากถูกคนที่นั่นมองว่าเป็นคนหลงโลก ตอนนี้คนที่นั่นคงรู้ความจริงเรื่องที่เธอถูกขังมาแล้วคงเอาไปพูดถึงกันอย่างสนุกสนาน

“คุณจะไปอยู่ด้วยทั้งที่ผมก็ต้องเตรียมตัวหน่อยสิ เอาเป็นว่าวันพรุ่งนี้ผมจะให้คนไปรับ คุณเตรียมเก็บเสื้อผ้าสำหรับสัปดาห์นี้ได้เลย”

แม้จะไม่ได้ตั้งใจ แต่ในเมื่อเจ้าของบ้านพูดอย่างนี้เธอจะอย่างไรได้ แต่พอคิดอีกทีก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้มีเวลาเตรียมใจสักหน่อย เพราะพอเขารับปากจริงๆ เธอก็อดหัวใจไม่ได้เหมือนกัน เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยไปอยู่กับคนแปลกหน้าโดยไม่มีริชชีคอยติดตาม

“ตกลงค่ะ พรุ่งนี้ฉันจะเก็บเสื้อผ้ามารอคุณแต่เช้าเลย”

เซนพยักหน้าเสียบๆ ไม่ตอบอะไรอีก เมื่อตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วฉามาก็ขอตัวกลับ ซึ่งเขาก็มีน้ำใจให้คนขับรถของเขาไปส่งเธอที่พาราไดส์ หลังจากเธอยืนยันว่าจะออกจากโรงพยาบาลตอนนี้เลย

หลังจากที่ฉามาจากไปแล้ว เซนก็ได้แต่ถอนหายใจเข้าไปซ้ำๆ เขาไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไมถึงยอมอนุญาตให้เธอมาอยู่ใกล้ๆ ทั้งที่รู้ว่าเธอมีจุดประสงค์อะไรแอบแฝง แน่หนอนว่ามันเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวและอาจจะทำให้ชีวิตเขารวนก็เป็นได้ แต่ในเมื่อตัดสินใจไปแล้วเขาก็คงไม่อาจเปลี่ยนใจได้อีก

เมื่อไม่อาจแก้ไขเรื่องของฉามาได้แล้ว เซนจึงหันมาสนใจงานตรงหน้า ต่อ งานที่ทำให้เขาต้องเดินทางมาที่นี้และตรวจสอบทุกอย่างด้วยตัวเอง

มีการค้นพบนักท่องเที่ยวยาวหนึ่งทีป้วยเป็นโรคประหลาด เขาคงไม่สนใจอะไรมากนัก เพราะในโลกนี้ล้วนมีโรคที่มนุษย์ไม่เคยพบเจออีกมาก แต่โรคนี้กลับมีอาการใกล้เคียงกับหนูทดลองในห้องปฏิบัติการของเขา ซึ่งเกิดจากการทดลองยาต้านมะเร็งตัวหนึ่งที่เขากับทีมวิจัยคิดค้นขึ้น แต่ยาตัวนั้นกลับถูกขโมยไปโดยนักวิจัยที่เขาไว้วางใจที่สุด

จากการศึกษาพบว่ายาตัวนี้มีฤทธิ์กระตุ้นเชื้อประจำถิ่นในร่างกายให้เกิดการวิวัฒนาการ จากเชื้อโรคที่ดึกกลายเป็นเชื้อโรคร้ายที่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตและยังไม่มีใครค้นพบมาก่อนบนโลกใบนี้

โรคนี้เป็นโรคที่ร้ายแรง เริ่มต้นมันจะเป็นเพียงแค่ตุ่มคัน แต่ผ่านไปสองสามวันมันจะลามเป็นแผลพุพองไปทั้งตัว สร้างความเจ็บปวดและทรมานให้แก่คนคนนั้นเป็นอย่างมาก และจะตายภายในเจ็ดถึงสิบวัน

ทันทีที่รู้ข่าวเขาก็สั่งให้กักตัวนักท่องเที่ยวนั้นไว้ที่โรงพยาบาลทันที เพราะเป็นโรคที่อันตรายและยังไม่มีทางรักษาหาย แต่โชคดีที่มันไม่ใช่โรคติดต่อ ไม่อย่างนั้นคงโกลาหลกว่านี้หลายเท่า

เซนรู้สึกว่ามันเองและฮาเวลกรู๊ปมีส่วนต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ เขาจึงพยายามหาวิธีรักษาคนไข้ด้วยตัวเอง และพยายามเก็บทุกอย่างเป็นความลับ เพราะหากเรื่องรั่วไหลออกไป ฮาเวลกรู๊ปจะต้องกลายเป็นปีศาจร้ายในสายตาคนทั้งโลก อีกทั้งหากมีคนนำยาตัวนี้ไปใช้ในทางที่ผิด อย่างเช่นใช้ในการก่อการร้าย โลกคงพบกับหายนะ

ก๊อๆ

เสียงเคาะประตูทำให้ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร จึงเห็นว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาคือคนสนิทของเขาที่ถูกส่งไปทำงานสำคัญนั่นเอง

ก่อนที่อีกฝ่ายจะได้กล่าวอะไรเซนก็ชิงถามขึ้นเสียก่อนเพราะความร้อนใจ

“ทีให้ไปสืบว่าไงบ้าง”

“เราพบว่าดอกเตอร์โจนส์อยู่ที่นั่นจริงๆ ครับ เมื่อสองเดือนก่อนกล้องวงจรปิดจับภาพได้ว่าดอกเตอร์โจนส์ไปซื้อยาที่ร้านยา แล้วหายตัวไปอย่างไรร่องรอย”

“สองเดือนก่อนหรือ” เซนทวนคำ ในดวงตามีประกายแห่งความหวัง ดอกเตอร์โจนส์ ผู้สร้างยามรณะตัวนี้ขึ้นมาและขโมยมันไปจากเล็บ ตอนนี้อยู่ที่นั่นจริงๆ และช่วงประจวบเหมาะที่มีคนป่วยด้วยโรคประหลาดที่นี่ หรือว่าบางทีนี่อาจจะเป็นการโต้ตอบของดอกเตอร์โจนส์ หลังจากรู้ว่าคนของฮาวเวลกรู๊ปกำลังตามหาเขาชนิดพลิกแผ่นดิน

“ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะถูกลอบยิงวันนี้จะเป็นฝีมือเขาด้วยหรือเปล่า”

“อย่าลั่นนิษฐานอะไรเรื่อยเปื่อย รอให้มีหลักฐานก่อนแล้วค่อยพูด” เซนปرامลูกน้องเสียงเข้ม เพราะเขาไม่ยากให้อคติชักนำจนอาจจะเสียงาน แม้ใจส่วนหนึ่งจะเชื่อว่าสิ่งที่อดัมพูดเป็นไปได้มากก็ตาม

“เอ่อ...ผมขอโทษครับ” อดัมหน้าจ๋อย เมื่อรู้ว่าเจ้านายไม่พอใจก็รีบเปลี่ยนเรื่อง “ส่วนเรื่องแม่บ้าน ผมหาคนใหม่ให้ได้แล้วนะครับ รับรองเลยครับว่าคนนี้ไว้ใจได้ จะไม่มีเหตุการณ์ข้อมูลรั่วไหลอีก ไม่ทราบว่าคุณเซนจะให้ผมส่งไปบ้านเขาเลยหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไร ผมหาแม่บ้านได้แล้ว”

“หา...หาได้แล้ว ใครครับ”

พอถูกถามเซนก็ชะงักไปเล็กน้อย ตอนแรกเขาตั้งใจจะโกหกกว่าเป็นแค่แม่บ้านธรรมดา แต่พอคิดอีกที อดัมทำงานกับเขามานาน จะต้องสงสัยแน่ๆ จึงตัดสินใจเล่าเรื่องข้อตกลงระหว่างเขากับฉามออกไปตามตรง

เป็นอย่างที่คาด เมื่อเล่าจบอดัมก็มองเขาอย่างแปลกใจ ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เพราะใครที่ใกล้ชิดเขาจะรู้ว่าเขาหวงแหนโลกส่วนตัวเป็นที่สุด การให้ใครมาอยู่ร่วมบ้านถือว่าแทบจะเป็นไปไม่ได้

“นายไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้นหรอก มันก็แค่การทดแทนบุญคุณกัน

ส่วนบ้านชาวถือเป็นอาณาเขตหวงห้ามเหมือนเดิม ห้ามใครไปยุ่งย่ามที่นั่น
เข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจครับ” อัดัมตอบทั้งที่ยังอึ้งอยู่ไม่น้อย

“ฉันออกไปทำงานที่เหลือต่อเถอะ แล้วถ้ามีความคืบหน้าอะไรก็รีบมา
รายงานผมด่วน”

“ครับ คุณเซน”

อัดัมรับคำสั่งแล้วเดินออกจากห้องไป ส่วนเซนทำที่ก้มอ่านชาร์ต
อาการของคนไข้ต่อ แต่ดูเหมือนวันนี้สมาธิของเขาจะไม่ค่อยนิ่งนัก เมื่อแอบ
ใจลอยไปถึงหน้าหวานๆ ของฉามา และได้แต่ภาวนาให้เขามองเธอไม่ผิด
ไม่เช่นนั้นเขาคงเดือดร้อนหนักแน่

เมื่อกลับถึงพาราไดส์ ฉามาก็เล่าเรื่องการเจรจาระหว่างเธอกับเซน
ให้ริชชีฟัง เมื่อฝ่ายหลังรู้ว่าการเจรจาครั้งนี้ประสบความสำเร็จก็ดีใจจนลุกขึ้น
มากระโดดโลดเต้นและตะโกนเสียงดังลั่น

“อ้าย! จริงหรือคะพี่ฉามา จริงหรือ พี่จะได้ไปอยู่บ้านคุณเซนแล้ว”

ฉามารับยื่นมือไปปิดปากริชชีที่ทันควันพร้อมกับหันไปมองซ้ายมอง
ขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีใครผ่านมาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก หันมามองลิ่วล้อ
ประจำตัวด้วยสายตาขุ่นเขียวแล้วเอ็ดเบาๆ

“เบาๆ ลีริชชี เดี่ยวคนอื่นรู้ เขาไม่ให้ฉันบอกใคร เกิดเรื่องรั่วขึ้นมา
ฉันก็อดไปอยู่กับเขาพอดี”

“ก็คนมันดีใจนี่คะ”

“ไม่ต้องดีใจเวอร์ขนาดนี้ก็ได้อ่ะ แค่ลิบหัววันเอง ไม่ใช่ตลอดไปซะ
หน่อย” ฉามากล่าวเสียงเศร้า แม้จะเจรจาสำเร็จ แต่ลิบหัววันมันเป็นอะไร
ที่น้อยเหลือเกินในความรู้สึกของเธอ

“แต่เขาก็บอกนี่คะ ถ้าเกิดว่าพี่กับเขา...จ๊ก...จ๊กกัน เขาก็จะรับผิดชอบ
พี่ด้วยการแต่งงาน พี่กับเขาก็จะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป”

“ไม่มีทางที่เขาจะทำอย่างนั้นหรอก”

หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงหวัง แต่หลังจากที่เห็นปฏิกริยาของเซนในวันนี้ เธอรู้เลยว่าหมดสิทธิ์ เธอไม่ได้ไยดีเธอเลยแม้แต่นิดเดียว

“มันก็ไม่แน่ว่าพี่เฒ่ามาของริชชียังสาวแล้วยังสวยเบอร์นี้ มีแต่ตุ๊ดเท่านั้นแหละคะที่ไม่ห้วนไหว”

คำอวยอันเลิกละของริชชีทำให้เฒ่าม้ายิ่งกว้าง แต่แปลกที่เธอกลับไม่รู้สึกลัวว่าเซนจะมาหลงใหลได้ปลื้มเธอ เพราะในโลกของความเป็นจริง เขาเป็นมหาเศรษฐีตึกรินายแพทย์ ต้องมีสาวมาล้อมหน้าล้อมหลังเป็นธรรมดา แล้วเขาจะมาสนใจไยดีอะไรกับผู้หญิงที่มีแต่ตัวอย่างเธอ

“ตอนนี้เอาแค่มชีวีตรอดต่อไปก็พอ मैं ฉันไม่อยากโลก ไม่อยากตั้งความหวังอะไรทั้งนั้น” เธอกล่าวอย่างเจียมตัว เท่าที่เธอให้ออกาสมันก็มากมายเกินคาดแล้ว

“แล้วจะรอดได้ยังไงล่ะคะ ในเมื่อสิบห้าวันนั้นคุณเซนไม่ให้พี่เฒ่ามาบอกใคร”

ปัญหามันอยู่ตรงนี้ เฒ่ามายังคิดไม่ตกว่าจะโพนทะนาให้คนอื่นรู้ได้อย่างไร แต่คิดไปก็ทำให้หัวใจเปล่าๆ ดังนั้นหากสงครามยังไม่จบ เธอก็ยังไม่ควรจะสิ้นหวัง

“มันก็ต้องมีโอกาสบอกให้คนอื่นรู้บ้างแหละ”

“นี่ถ้าสองแม่ลูกมาพบประลัยนั้นได้เห็นพี่เฒ่ามาควงคู่กับคุณเซน ริชชีว่าสองคนนั้นต้องอกแตกตายแน่นอนเลย”

แค่คิดภาพตามเฒ่ามาก็ยิ่งกว้างอย่างห้ามไม่อยู่...ใช่ ถ้าสองคนนั้นเห็นเธอควงคู่กับเซน จะต้องชักดิ้นชักงอเป็นไส้เดือนถูกน้ำร้อนลวกแน่ๆ

“ยิ่งอย่างนี้แสดงว่าอยากให้มันเป็นจริง”

“แน่ละ เพราะสองคนนั้นทำให้เราต้องมาตกอยู่ในสภาพแบบนี้” เฒ่ามาบอกตามตรง ส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอตกอยู่ในสภาพนี้เป็นเพราะอิงอรกับบอลินยกยกอสมบัติไปเธอไป ดังนั้นหากมีอะไรที่ทำให้สองคนนั้นมี

ความทุกข์ มันก็สร้างความสุขให้เธอ

“งั้นพี่ตามมาต้องรวบหัวรวบหางคุณเซนให้สำเร็จภายในสิบห้าวัน”

“จะบ้าเธอ!” ฌามาแหงเสียงดัง ไม่คิดว่าริชชีที่เธอรักเหมือนน้องสาว จะให้คำแนะนำอย่างนี้แก่เธอ

“ไม่บ้าหรอกค่ะ โอกาสมาถึงแล้วอย่าปล่อยให้หลุดมือ นี่เป็นโอกาสเดียวนะค่ะที่พี่ตามมาจะกลับไปยังจุดเดิมได้ ผัวรวยคือนิพพานไงคะ”

“นั่นมันคติประจำใจของยายอิงอร” หญิงสาวกล่าวอย่างไม่สออารมณ์ เธอเกลียดทฤษฎีนี้ที่สุด ความเห็นแก่ตัวของผู้หญิงคนนั้นสร้างความเดือดร้อนมากมายให้เธอโดยตรง

“แต่ยายนั่นก็ได้ขึ้นสวรรค์จริงๆ”

ฌามาแหม้มปากอย่างขัดใจในคำพูดของลิ่วล้อประจำตัว แต่เรื่องนี้เธอก็เห็นกับตาตัวเองว่ามันจริง อิงอรใช้เรือนร่างและมารยาได้แต่เข้าสู่ความร่ำรวย แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังจับเศรษฐกิจใหม่ได้ สุขสบายด้วยการเกาะผู้ชายกิน

“ถ้าไม่ใช่คุณเซน ริชชีจะไม่สนับสนุน แต่ในเมื่อเขาเป็นคนที่พี่รักทำไมพี่ไม่รั้งเขาเอาไว้ละคะ ในเมื่อโอกาสมันลอยมาขนาดนี้แล้ว”

สิ่งที่ริชชีพูดก็ถูก เซนเป็นคนดีและเป็นผู้ชายคนเดียวที่เธอประทับใจ ถึงขั้นตั้งปณิธานว่าจะไม่แต่งงานกับใครนอกจากเขา คิดถึงตรงนี้ มารแห่งความเห็นแก่ตัวก็เติบโตขึ้นในหัวใจทันควัน หากทำสำเร็จ เธอน่าจะเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดในโลก

“งั้นสอนฉันหน่อยสิ ริชชี”

“สอน? สอนอะไรคะ” ริชชีตามความคิดของคู่สนทนาไม่ทันจึงถาม

“ก็สอนรวบหัวรวบหางผู้ชายไง” ฌามากระซิบบอกด้วยเสียงแผ่วเบา เธอเคยได้รับการสั่งสอนแบบกุลสตรีมาบ้าง ดังนั้นจึงกระดากอายเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

“ให้ริชชีเนี่ยนะค่ะสอนรวบหัวรวบหางผู้ชาย” ริชชีถามเสียงดัง ยกมือ

ทาบออกอย่างมีจริต

“ก็เป็นคนแนะนำเองไม่ใช่เธอ แนะนำได้ก็ต้องสอนได้ด้วยสิ”

“พี่เฒ่ามาถามถูกคนแล้วละคะ เตี่ยขอไปเชิร์ชดูในกูเกิลแป้นหนึ่งนะคะ แล้วจะมาบอก”

“โหย...ฉันไม่ต้องก็ได้มั้ง ฉันก็มีมือถือ เชิร์ชเองก็ได้ปะ” ฒามากล่าวอย่างฉุนๆ เมื่อคนแนะนำกลับทำได้แค่แนะนำเท่านั้น ส่วนวิธีการต้องไปจัดการหาเอาเอง

“โอ้ อย่าโกรธสิคะพี่เฒ่ามา ก็ริชชีไม่รู้จริงๆ นี่นา” เมื่อเห็นฒามาเคือง ริชชีก็เป็นฝ่ายจ้องอน

“โกรธสิ ไม่โกรธได้ยังไง ตัวเองเป็นผู้ชายไม่ใช่เธอ ก็ต้องรู้ว่าผู้ชายชอบอะไร แบบไหน จุดอ่อนของผู้ชายอยู่ตรงไหน” ฒาอดไม่ได้ที่จะไวยวายออกมา

ทว่าริชชีกลับอึ้ง ก่อนจะทำหน้าที่แบบรับไม่ได้

“อู๊ย...หยาบคาย ผู้ชายที่ไหนละคะ ริชชีเป็นผู้หญิงข้ามเพศ”

หญิงสาวได้แต่ค้อนปะหลับปะหลือก ผู้หญิงข้ามเพศอะไร หากไม่แสดงจริตจะก้านออกมาคนทั่วไปก็คงคิดว่าริชชีเป็นนักแสดงคุมบ่อน เพราะทั้งสูงใหญ่ กล้ามเป็นมัด ขนาดที่ผู้ชายบางคนยังอาย

“แล้วฉันจะทำอะไรที่นี่ จะมัดใจเขาได้ยังไงภายในสัปดาห์วัน ดูลิ ขนาดยายแม่เลี้ยงมหาประลัยกว่าจะจับพ่อฉันได้ยังใช้เวลาเป็นปี” ฒาเพิ่มพ้ำ

“พี่เฒ่าไม่ต้องห่วง เตี่ยริชชีจะช่วยคิด แต่คืนนี้พี่ต้องนอนก่อนนะคะ พรุ่งนี้ตื่นมาขอตาตำลั้ริชชีไม่รู้ด้วยนะ”

คำเตือนของริชชีทำให้ฒามาต้องเหลือบมองนาฬิกา พบว่าเกือบจะเที่ยงคืนแล้ว และพรุ่งนี้เธอมีนัดสำคัญ ดังนั้นหากอยากรจะมัดใจเขาเธอจะต้องดูดี

“จริงด้วย พรุ่งนี้ฉันต้องสวย งั้นนอนแล้วนะ”

“งั้นริชชีปิดไฟให้นะคะ ผันดินะคะพี่เฒ่ามา” ริชชีอวยพรทิ้งท้าย

ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

“จ๊ะ ฝันดีเหมือนกันนะริชชี”

หลังจากริชชีออกไปแล้ว แม่ฉามจะพยายามข่มตาให้หลับอย่างไรใจเธอก็ยังรู้สึกไหวหวั่น คิดสารพัดว่าสิ่งที่เธอทำมันถูกต้องแล้วใช่ไหม การเอาตัวไปใกล้เขาก็เหมือนเอาน้ำมันไปใกล้ไฟ ซึ่งเธอไม่รู้เลยว่าหากเธอพลาดพลั้งเสียท่าเขาจริงๆ เช่นจะยอมทำตามข้อตกลงที่ให้ไว้หรือเปล่า แต่ถึงอย่างไรเธอก็ถอยหลังกลับไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไรพรุ่งนี้เธอก็ต้องไปอยู่บ้านเขา ตอนนี้เธอก็ได้แต่ภาวนาขอให้ชีวิตไม่เลวร้ายไปกว่าที่เป็นอยู่